

ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
**People's Attitudes towards the Sustainable Tourism Development of
Sakom Beach**

ไกรยุทธ ไชยพรหม
Kraiyut Chaiprom

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Minor Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the
Requirements for the Degree of Master of Public Administration**

Prince of Songkla University

2554

ชื่อสารนิพนธ์ ทศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ผู้เขียน นายไกรยุทธ ไชยพรม
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อาคม ใจแก้ว)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมล ส่งวัฒนา)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชัย กาญจนสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ชื่อสารนิพนธ์	ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ผู้เขียน	นายไกรยุทธ ไชยพรม
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา	2553

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม รวมทั้งเพื่อทราบปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 370 คน โดยศึกษาจากประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ได้บันทึกและวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไคสแควร์ (Chi - Square Test) ทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกัน ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ผลการวิจัยพบว่าประชาชนมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 57.8 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 42.2 เป็นเพศชาย ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18-29 ปี ร้อยละ 32.7 มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 57 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ร้อยละ 41.9 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 41.4 และมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 3,000 - 5,000 บาท ร้อยละ 35.7 ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มใด ร้อยละ 65.9 และมีสภาพทางสังคมเป็นบุคคลทั่วไปมากที่สุด ร้อยละ 87.8 ประชาชนให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ในภาพรวมอยู่ในระดับทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวให้ ความสำคัญกับประเด็นย่อย คือ ประเด็นหาดสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม สมควรที่จะอนุรักษ์ไว้ ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้มีความสำคัญ คือ ประเด็น อบต. ควรมีการ ประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประชาชนทราบ และ ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวให้มีความสำคัญ คือ ประเด็นระบบสาธารณสุข ปลอดภัย บริเวณหาดสะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการกำจัดขยะ ควรได้รับการปรับปรุง โดย ปัจจัยเรื่อง อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนและการเป็นสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของ ประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ส่วนปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับ ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ได้แก่ เพศ สถานภาพ สมรส ระดับการศึกษาและสถานภาพทางสังคม

Minor Thesis Title People's Attitudes towards the Sustainable Tourism
Development of Sakom Beach
Author Mr. Kraiyut Chaiprom
Major Program Public Administration
Academic Year 2010

ABSTRACT

This research aimed to 1) study people's attitudes towards the sustainable tourism development of Sakom Beach, 2) compare these attitudes among people with different personal, financial and social factors, and 3) obtain the problems of and suggestions for the sustainable tourism development of Sakom Beach. The research subjects were 370 people living in Tambon Sakom, Tapa District, Songkhla Province. Research data were collected by means of questionnaires and the descriptive statistics of percentages, means, and standard deviations were calculated. An analysis of Chi-square was performed to test the correlations of the variables at the significant level of 0.05.

Results regarding the research subjects' personal factors revealed that more than half (57.8%) of the research subjects were females, most were at the age of 18-29 years. Most (32.7%) were married and were living with their spouse (57%). Most were high school graduates (41.9%) and they were working in agriculture (41.4%) with an average income of 3,000-5,000 baht per month (35.7%). Most of these research subjects did not belong to any social groups (65.9%); and most were in the normal social status of average people in the community (87.8%).

Results concerning the people's attitudes towards the sustainable tourism development of Sakom Beach revealed that the overall attitude was at the highest level of agreement. By category, the attitude towards the conservation of Sakom Beach as a beautiful natural resource of the area was rated at the highest level of agreement. The attitude towards the administration of tourism development of the Sakom Beach, the most important issue was put on the assessments and reports of the results of the tourism management in the areas to public or community by the Local Administration Organizations that were responsible for tourism activities. In development of environment of Sakom Beach, the most important issue according to the research subjects were

the improvement of the infrastructures of tap water, electricity, telephone systems and wastes management.

Results on personal factors of age, occupations, monthly salaries and whether the subjects belong to any social groups were found to affect their attitudes towards the sustainable tourism development of Sakom Beach at a significant level, while other factors of gender, marital status, levels of education and social status of the research subjects were not found to affect their attitudes towards the sustainable tourism development of Sakom Beach at a statistical level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดระยองอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงในความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒนะ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์หลัก รองศาสตราจารย์ ดร. อาคม ใจแก้ว และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมล ส่องวัฒนา คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา วิจารณ์ ชี้นะ ตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องในสารนิพนธ์เล่มนี้ จนสำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์

นอกจากนี้ ในการศึกษา ค้นคว้าและสำรวจข้อมูลต่างๆ เพื่อพิจารณาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดระยองอย่างยั่งยืน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจและได้ข้อมูลที่แท้จริง ที่ได้จากผู้นำชุมชน เช่นกำนัน ผู้ใหญ่บ้านและตัวแทนของหมู่บ้านในเขตพื้นที่ตำบลระยอง อำเภอรอบเขา จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์และความร่วมมือที่ดี ที่ให้ความกรุณาในการตอบแบบสอบถามทำให้การเก็บข้อมูลในการวิจัยมีความสมบูรณ์ครบถ้วน

ผู้วิจัยยังได้รับความช่วยเหลือและความอนุเคราะห์จากคณาจารย์และเจ้าหน้าที่คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ให้การสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้กำลังใจในการทำงานตลอดมา ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลระยองทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ คอยเป็นกำลังใจให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตร์ รุ่น 18 ทุกคน ที่ได้ให้คำปรึกษา ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

ไกรยุทธ ไชยพรม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
Abstract	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(7)
รายการตาราง	(9)
รายการภาพ	(10)
บทที่	
1. บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	9
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	22
แหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม	28
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
กรอบแนวคิดในการวิจัย	33
3. วิธีดำเนินงานวิจัย	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
เครื่องมือการวิจัย	35
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
ข้อมูลด้านปัจจัยบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยทางสังคม	39
ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม อย่างยั่งยืนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน	43
ข้อมูลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและ ปัจจัยด้านสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว หาดสะกอมอย่างยั่งยืน	54
ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ	59
5. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	61
สรุปผลการวิจัย	62
อภิปรายผล	65
ข้อเสนอแนะ	68
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก	74
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	75
ภาคผนวก ข ข้อมูลทั่วไปของตำบลสะกอม	82
ภาคผนวก ค การวิเคราะห์ทางสถิติ	90
ประวัติผู้เขียน	92

รายการตาราง

ตารางที่		หน้า
1	เครื่องมือวัดเจตคติแบบซีแมนติด	21
2	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตำบลสะกอม จำแนกตามหมู่บ้าน	35
3	ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล	40
4	ร้อยละของปัจจัยเศรษฐกิจ	41
5	ร้อยละของปัจจัยด้านสังคม	42
6	ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม อย่างยั่งยืนด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว	43
7	ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม อย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว	46
8	ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม อย่างยั่งยืนด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว	50
9	ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม อย่างยั่งยืน	54
10	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน	55
11	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจ กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน	56
12	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน	58
13	ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ	59

รายการภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยว หาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา	29
2	สถานที่ท่องเที่ยว หาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา	30
3	สถานที่พักตากอากาศ บริเวณหาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา	30
4	กรอบแนวคิดในการวิจัย	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การท่องเที่ยว นับเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้หลักให้กับประเทศ เพราะการท่องเที่ยว มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อมตลอดชีวิตความเป็นอยู่ ทั้งของประเทศและของโลก ดังจะเห็นได้จากองค์การการท่องเที่ยวโลกพยากรณ์ไว้ว่า ค.ศ. 2010 จะมีนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นมากกว่า 1,000 ล้านคน และก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวทั่วโลกเป็นเงินกว่า 60 ล้านล้านบาทและยังได้คาดการณ์ต่อไปอีกว่า ในปี ค.ศ. 2020 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางระหว่างประเทศเพิ่มมากกว่า 1,600 ล้านคน และมีรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่า 100 ล้านล้านบาท (World Tourism Organization, 1993b) ซึ่งจากตัวเลขการคาดการณ์การท่องเที่ยวนั้น จะเห็นได้ว่ามีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากที่อยากเดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆของโลก การท่องเที่ยวจึงเป็นส่วนที่ทำให้ประเทศพัฒนา ปัจจุบันการท่องเที่ยวเป็นสินค้าสำคัญที่ทำเงินให้ประเทศ และมีส่วนเสริมในการพัฒนาท้องถิ่นและก่อให้เกิดการสร้างงานให้กับประชาชนจำนวนมาก ซึ่งประเทศไทยได้สนับสนุนให้มีนโยบายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง (ปรีชา แดงโรจน์, 2548)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อความเจริญก้าวหน้า เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมาก และเป็นที่เชื่อกันว่าความสำคัญของการท่องเที่ยวจะมีมากขึ้นในอนาคต เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง และการท่องเที่ยวกลายเป็นแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศที่สำคัญที่สุด การเดินทางท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมธรรมชาติของมนุษย์ที่มีมาแต่โบราณกาล และได้พัฒนาการมาเป็นลำดับ ยังมีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะการคมนาคมขนส่งก็ยิ่งทำให้การเดินทางท่องเที่ยวขยายวงกว้างออกไป โดยมีวัตถุประสงค์ต่าง ๆ หลากหลายกันไม่ว่าเพื่อธุรกิจ เพื่อนันทนาการ และเพื่อศึกษาหาความรู้ในสิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็น การเดินทางท่องเที่ยวซึ่งเป็นกิจกรรมอันเป็นส่วนบุคคลเหล่านี้ได้เติบโตรวมกันเป็นกลุ่มก้อนขึ้น จนกระทั่งต้องอาศัยเทคนิควิชาการเฉพาะ การวางแผน การจัดการ และการตลาด รวมเข้าแล้วเรียกว่า “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว” ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของนานาประเทศในปัจจุบัน

นอกจากนี้ทางด้านสังคม การท่องเที่ยวก็เป็นการพักผ่อนที่ช่วยลดความตึงเครียดพร้อมกับสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้มาเยือนและเจ้าของท้องถิ่น จึงเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถือได้ว่าเป็นพลังขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่แสดงบทบาทเด่นชัดในแต่ละปีที่ผ่านมา ความสำเร็จโดยรวมหรือบางส่วนนั้น ย่อมมาจากพลังของฟันเฟืองหรือพลังขับเคลื่อนทั้งส่วนเล็กและส่วนน้อยที่ช่วยกันผลักดันกันดันให้อุตสาหกรรมนี้เคลื่อนไหวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง และแสดงบทบาทนำในการเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจซึ่งนำไปสู่ การจ้างงาน สร้างอาชีพ การกระจายรายได้และการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องมากมายหลายร้อยสาขา เป็นการสร้างความมั่งคั่งให้กับประชาชน และประเทศชาติอย่างอนอกอนันต์ และนำไปสู่ความสำเร็จในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวไทย

ประเทศไทยมีนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ชัดเจนเพราะการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศ จะเห็นได้จากการส่งเสริมปีการท่องเที่ยวไทย Amazing Thailand ในปี พ.ศ. 2531-2542 องค์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้จัดแผนโครงการขึ้นเนื่องจากเศรษฐกิจที่ตกต่ำซึ่งได้นำนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศไทย 17 ล้านคน และนำเงินเข้าประเทศกว่า 600,000 ล้านบาท จนถึงโครงการ “Unseen Thailand” หรือ “มุมมองใหม่ เมืองไทย” ที่เน้นให้นักท่องเที่ยวได้ไปสัมผัสสถานที่ท่องเที่ยว

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ได้กำหนดให้การพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้มีการเจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ มั่นคง และเกิดความสมดุลเสริมสร้างโอกาสการพัฒนาศักยภาพของคนในการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา และได้รับผลจากการพัฒนาที่เป็นธรรม อันเป็นการพัฒนาที่มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ สร้างงานสร้างรายได้แล้ว ยังให้ความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมวัฒนธรรม ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2542 : 15)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) เพิ่มศักยภาพของชุมชน เชื่อมโยงเป็นเครือข่าย และอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาบรรทัดฐานความหลากหลายทางชีวภาพและการสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550 : 50)

เดิมทีการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่มักประสบปัญหาโดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างการพัฒนากับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมทางสังคม อย่างไรก็ตาม ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสนุรักษ์ได้เพิ่มสูงขึ้นจึงเกิดแนวทางการจัดการท่องเที่ยวแนวใหม่ (Alternative Tourism) โดยมีรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จึงมีมากขึ้นโดยมีชื่อเรียกหลากหลาย เช่น Sustainable Tourism, Green Tourism, Bio-Tourism, Conservation Tourism, Community Tourism และ Eco-Tourism โดยมีปรัชญาหลักคือการเพิ่มรายได้ด้านการท่องเที่ยวควบคู่กับการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ ดังนั้นนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของ ททท. ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ในข้อที่ 1 กล่าวไว้ว่าส่งเสริมการอนุรักษ์ ฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม และทรัพยากรการท่องเที่ยวควบคู่กับสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงคุณภาพของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยวในระยะยาวและคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์และมรดกของชาติสืบไป นโยบายหลักของ ททท. มุ่งการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้น ได้มีคำขวัญรณรงค์ว่ามุ่งมั่น ตั้งใจ เพื่อการท่องเที่ยวไทยยั่งยืน (ตั้งแต่ปี 2540 จนถึงปัจจุบัน) พร้อมกันนั้นได้พัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวใหม่โดยจัดการตามทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของท้องถิ่น เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา เป็นต้น (ราไพพรรณ แก้วสุริยะ, 2545 : 7)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (sustainable tourism) มีหลักการที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน (sustainable development) ซึ่งเป็นกระแสด้านความคิดหลักของโลกในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมา และได้รับความสนับสนุนจากคณะกรรมการว่าด้วยการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Commission on Sustainable Development) ขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งหลักการโดยทั่วไปของการพัฒนาอย่างยั่งยืนคือ จะต้องมีการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรอย่างพอดี เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ต่อไปได้ในระยะเวลายาวนาน และมีการกระจายผลประโยชน์ให้แก่คนส่วนใหญ่ รวมทั้งมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้ส่วนเสีย เมื่อนำหลักการนี้มาปรับใช้กับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงมีจุดเน้นที่สำคัญดังนี้

1. จะต้องดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยว ให้สามารถใช้ประโยชน์ต่อไปได้ในระยะเวลายาวนานจนถึงชั่วลูกชั่วหลาน มิใช่เพียงเพื่อคนรุ่นปัจจุบันเท่านั้น
2. ลดการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง และลดปริมาณของเสียที่จะเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม
3. มีการกระจายรายได้และผลประโยชน์ให้แก่คนในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ เปิดโอกาสให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้าร่วมในการจัดการ และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

4. มีการประชุมปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการกิจการท่องเที่ยว และชุมชนในท้องถิ่น เพื่อการวางแผนงาน การจัดสรรงบประมาณ และการจัดการทรัพยากรอย่างเหมาะสม

5. มีการสร้างเครือข่ายเพื่อเผยแพร่แนวคิด การศึกษาวิจัย และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ออกไปในหมู่ประชาชน ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศอย่างกว้างขวาง

ตำบลสะกอม เป็นตำบลหนึ่งจากจำนวน 7 ตำบลของอำเภอเทพา เป็นตำบลที่มีอาณาเขตติดกับชายทะเล มีพื้นที่ประมาณ 122 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 76,250 ไร่ ทิศเหนือติดต่อกับทะเลอ่าวไทย ทิศใต้ติดต่อกับตำบลสะพานไม้แก่นอำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ทิศตะวันออกติดต่อกับตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา และทิศตะวันตกติดต่อกับตำบลสะกอม อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา สภาพภูมิประเทศของตำบลสะกอมมีความหลากหลาย สภาพพื้นที่มีทั้งเป็นที่ราบลุ่ม ที่ราบเชิงเขา และมีพื้นที่ติดต่อกับทะเลอ่าวไทย ดินส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นดินลูกรังบริเวณภูเขาและดินปนทรายบริเวณชายทะเล มีแหล่งท่องเที่ยว คือ หาดสะกอม เกาะขาม เจดีย์เขาล້อน (องค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม. แผนพัฒนาสามปี พ.ศ. 2552 - 2554.)

หาดสะกอม เป็นแหล่งท่องเที่ยวในตำบลสะกอม ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ห่างจากตัวเมืองสงขลา 53 กิโลเมตร และห่างจากอำเภอจะนะ 15 กิโลเมตร เป็นสถานที่เหมาะแก่การพักผ่อน แคมป์ปิ้ง มีหาดทรายสีขาวทอดยาวเป็นระยะทางกว่า 5 กิโลเมตร เป็นหาดที่มีความสมบูรณ์ของธรรมชาติ สงบ ไม่มีคนพลุกพล่าน มีร้านอาหาร อาหารทะเลสดๆและที่พักให้บริการ ห่างจากชายฝั่งประมาณ 2 กิโลเมตร มีเกาะขาม ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเช่าเรือประมงข้ามไปตกปลาที่เกาะขามซึ่งมีปลาชุกชุม ซึ่งคนจังหวัดสงขลา และจังหวัดใกล้เคียงจะรู้จักเป็นอย่างดี แต่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างถิ่นและชาวต่างประเทศ จะไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้จักที่นี่ เมื่อเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆในจังหวัดสงขลา หาดสะกอมเป็นสถานที่ที่เส้นทางการคมนาคมสะดวกสบาย แต่เนื่องจากเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัย ทำให้มีคนมาท่องเที่ยวลดลง ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม ในฐานะหน่วยงานที่ดูแลและรับผิดชอบในพื้นที่ตำบลสะกอม ได้จัดให้มีกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติบริเวณหาดสะกอมเป็นประจำทุกปี ในชื่อกิจกรรม “วันรักษ์เกาะขาม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืนและปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนในพื้นที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาสิ่งแวดล้อม และดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวหาดสะกอมมากขึ้น โดยมีกิจกรรมอนุรักษ์มากมาย เช่น ปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ คำน้า ปลูกปะการัง ผูกหุ่น

จดเรือ ดำน้ำเก็บขยะแนวปะการังและ เก็บขยะบนเกาะ มีนิทรรศการเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานต่างๆ

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 นับเป็นหน่วยราชการบริหารส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดเล็กที่สุดและใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด อันเป็นการกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง ในส่วนของการท่องเที่ยวถือเป็นกิจกรรมและภารกิจหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยตรง ภายใต้การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ได้มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้ชัดเจนว่า ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วม และได้รับผลประโยชน์ในอัตราส่วนที่ยุติธรรม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2548 : 170-171)

จากเหตุผลดังกล่าวมาผู้วิจัยในฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา มีความเห็นว่าควรจะทำการศึกษาถึงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนในแต่ละด้าน หากได้ทราบความคิดเห็นของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมแล้ว จะสามารถนำความคิดเห็นไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมให้สอดคล้องกับความคิดเห็นของประชาชน และลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อประชาชน เพื่อเป็นแนวทางที่จะให้ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติกรนำไปพัฒนาในการวางแผนการตัดสินใจ การดำเนินงานพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมให้มีความยั่งยืน มีประสิทธิภาพ และได้รับความร่วมมือจากประชาชนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคมกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอม โดยหน่วยงานท้องถิ่นสามารถนำผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาภาคสะกอมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป
2. เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ในระดับอำเภอ จังหวัด เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้ เขต 1 สำนักงานการท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดสงขลา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบเพื่อกำหนดแนวทางในการวางแผนสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลาให้มีความยั่งยืนต่อไป
3. เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงหรือแนวทางสำหรับการค้นคว้าวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมมุติฐานการวิจัย

1. ทักษะคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด
2. ปัจจัยส่วนบุคคล (อายุ และระดับการศึกษา) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (อาชีพ รายได้) และปัจจัยด้านสังคม (สถานภาพทางสังคม) ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืนที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ ทักษะคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน ใน 3 ด้าน คือ

- 1) ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว
- 2) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว
- 3) ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 4,751 คน

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ศึกษาครั้งนี้ คือ พื้นที่ตำบลสะกอม จำนวน 8 หมู่บ้าน ดังต่อไปนี้

1. บ้านปากบางสะกอม	5. บ้านท่าแมงลัก
2. บ้านสวรรค์	6. บ้านแซะ
3. บ้านม่วงถ้ำ	7. บ้านพรุโตะคอน
4. บ้านพรุหลุมพี	8. บ้านเขาน้อย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หมายถึง หลักการจัดการเพื่อให้รูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถดำรงอยู่ได้ มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมอย่างสม่ำเสมอ แม้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็ตาม แต่ทรัพยากรการท่องเที่ยวยังคงรักษาไว้อย่างคงมีเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ดั้งเดิม ไม่เสื่อมคลาย เป็นธุรกิจบริการที่มีผลกำไร แม้ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการให้บริการอยู่เสมอก็ตาม ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่นจะต้องไม่เกิดขึ้น หรือหากมีต้องเป็นผลกระทบน้อยที่สุด จึงสามารถคงความยั่งยืนของการท่องเที่ยวไว้ได้ยาวนานที่สุด

ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง ความคิดเห็น ความตระหนักถึงความสำคัญ และความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม แบ่งออกเป็น 3 ด้าน การพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง

การพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินการทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต รวมทั้งที่เป็นรูปธรรม (สามารถจับต้องและมองเห็นได้) และนามธรรม เพื่อก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น มักมีแผนหรือกรอบหรือสำหรับใช้เป็นแนว ทางปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

การบริหารจัดการการท่องเที่ยว หมายถึง การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระดับผู้นำท้องถิ่น และชุมชนเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะผู้นำท้องถิ่น โดยเฉพาะนายกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตให้คนในชุมชน หรือรัฐอาจเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้วย

การอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว หมายถึงการปรับปรุงแก้ไขและรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในท้องถิ่น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศาสนา และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และกิจกรรมต่างๆ ให้คงความงดงามและมีคุณค่าเป็นทรัพยากรของชาติสืบไป พร้อมทั้งใช้ทรัพยากรที่มี ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เดินทางเข้ามาเยือนในท้องถิ่นของตน

หาดสะกอม หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ห่างจากตัวเมืองสงขลา 53 กิโลเมตร และห่างจากอำเภอจะนะ 15 กิโลเมตร เป็นสถานที่เหมาะแก่การพักผ่อน แคมป์ปิ้ง มีหาดทรายสีขาวทอดยาวเป็นระยะทางกว่า 5 กิโลเมตร เป็นหาดที่มีความสมบูรณ์ของธรรมชาติ สงบ ไม่มีคนพลุกพล่าน มีร้านอาหาร และที่พักให้บริการ ห่างจากชายฝั่งประมาณ 2 กิโลเมตร มีเกาะขาม ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเช่าเรือประมงข้ามไปตกปลาที่เกาะขามซึ่งมีปลาชุกชุม

ประชาชน หมายถึง บุคคล ที่เป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่ บริเวณ อาณาเขต เป็นส่วนหนึ่งและเป็นตัวขับเคลื่อน ของกฎหมาย ระบบ ระบบอบ เศรษฐกิจ การค้า การคมนาคม ทุกอย่าง ประชาชนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ของประชาชนในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา

ปัจจัยสังคม หมายถึง การดำรงชีวิตอยู่ในชุมชน การเป็นที่ยอมรับในสังคม การศึกษา การคบเพื่อน การประกอบอาชีพ และสภาพแวดล้อมในชุมชน ปัจจัยทางสังคม เป็นปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ เพื่อให้สอดคล้องกับสังคม และเป็นที่ยอมรับ ของบุคคลในสังคมนั้นด้วย การกระทำของผู้อื่นและผลกระทบที่ได้รับจึงทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นไปตามกฎระเบียบ และตัวแบบทางสังคม ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย การเป็นสมาชิกกลุ่ม สถานภาพทางสังคม

ปัจจัยเศรษฐกิจ หมายถึง การบริโภคหรือการกินการอยู่ การผลิต การจัดการทำมาหากิน การจัดระเบียบชุมชนในด้านเศรษฐกิจ ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย อาชีพ รายได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง ทักษะคิดของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับทักษะคิด
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. แหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม
4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับทักษะคิด

ทักษะคิดหรือเจตคติ เป็นเรื่องที่น่าสนใจที่นักวิชาการหลายสาขาให้ความสนใจร่วมกัน และนักวิชาการในยุคปัจจุบันส่วนมากเห็นพ้องต้องกันว่า ทักษะคิดหรือเจตคติสัมพันธ์กับพฤติกรรมใน ส่วนที่เป็นเหตุของกันและกัน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก ทั้งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์การในที่สุด

กรีน (Green, 1948 : 336 อ้างถึงใน เริงชัย หมั่นชนะ, 2544 : 166) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับทักษะคิดว่าเป็นแนวคิดที่ไปด้วยกันได้หรือเป็นไปได้ที่จะตอบสนองต่อสังคม ซึ่งจะครอบคลุมหรือเป็นตั้งเชื่อมที่สามารถทำนายหรือสามารถปรากฏให้เห็นได้โดยทางสังคมที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของหรือสถานการณ์ที่กำหนดไว้

เครช และครัทซ์ฟิลด์ (Krech and Crutchfield, 1972 : 152 อ้างถึงใน เริงชัย หมั่นชนะ, 2544 : 166) มองทักษะคิดว่าเป็นการจัดกระบวนการแรงจูงใจ อารมณ์ และความคิดในเรื่องการทำงานของแต่ละบุคคล

แอสเซล (Assael, 1998 : 282 อ้างถึงใน ดารณี นิ่มประเสริฐ, 2546 : 21) กล่าวว่า ทักษะคิด หมายถึง ความมีใจโน้มเอียงอันเกิดจากการเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อวัตถุประสงค์หรือระดับชั้นของ วัตถุประสงค์ ในลักษณะเห็นดีเห็นชอบหรือไม่ชอบอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างสม่ำเสมอ

ดาลตัน (Dalton, 1968 : 48 อ้างถึงใน ดารณี นิ่มประเสริฐ, 2546 : 22) กล่าวว่า ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึกของคนใดคนหนึ่งว่าชอบหรือไม่ชอบในบุคคล สิ่งของ หรือสภาพแวดล้อมที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้อง

คอตเลอร์ (Kotler 2000 : 175 อ้างถึงใน คารณี นิ่มประเสริฐ, 2546 : 22) กล่าวว่า ทักษคติ หมายถึง การประเมินความพึงพอใจหรือไม่พอใจบุคคล ความรู้สึกด้านอารมณ์หรือโน้มน้าวการปฏิบัติที่มีผลต่อความคิดในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ลักษณะ สรวิวัฒน์ (2544 : 69) ทักษคติหรือเจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือทำทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเห็นว่า ความรู้สึกเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความคิดเห็นเป็นองค์ประกอบทางด้านปัญญา และทำทีเป็นองค์ประกอบด้านพฤติกรรม ทักษคติ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นหนึ่งในพฤติกรรมซึ่งสรุปความสำคัญได้ ดังนี้

1. ทักษคติเป็นมโนคติที่ครอบคลุมปรากฏการณ์หลายอย่างได้ เช่น ความรักของบุคคลที่มีต่อองค์กร ก็สรุปรวมถึงพฤติกรรมหลายอย่างของบุคคลได้ คือ อุทิศเวลาให้องค์กรการ มีความรับผิดชอบห่วงใยในงาน ทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้องค์กรบรรลุเป้าประสงค์

2. ทักษคติเป็นสาเหตุของพฤติกรรม

3. ทักษคติมีความสำคัญในตัวเอง ไม่ว่าจะทักษะคติของบุคคลจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของเขาหรือไม่ก็ตาม เช่น ทักษคติต่อสถาบันต่าง ๆ สะท้อนให้เป็นแนวทางที่เขารับรู้ โลกรอบตัวของเขา

พะยอม วงศ์สารศรี (2545 : 242 - 244) สรุปว่า ทักษคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจะออกมาสในรูปของการยอมรับ (ชอบ) หรือปฏิเสธ (ไม่ชอบ) ก็ได้ โดยแบ่งทักษะคติเป็น 2 ประเภท คือ

1. ทักษคติเชิงนิยาม (Positive Attitude) เป็นความรู้สึกนึกคิดในแง่ดี ยอมรับ เห็นด้วย และชอบสิ่งหนึ่งสิ่งใด

2. ทักษคติเชิงนิเสธ (Negative Attitude) เป็นความรู้สึกนึกคิดตรงกันข้ามกับทักษะคติเชิงนิยาม คือ เป็นความรู้สึกไปในทางไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่พอใจ และไม่เห็นด้วย

ส่วนการเกิดทักษะคตินั้นกล่าวว่าการเกิดทักษะคติก่อตัวมาจาก

1. การเลี้ยงดูอบรม ที่ปลูกฝังทักษะคติมาตั้งแต่วัยเด็ก

2. การได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ เพราะประสบการณ์มีบทบาทในการหล่อ

หลอมทักษะคติบุคคล

3. การเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เพราะมีส่วนในทักษะคติที่มีอยู่นั้นแพร่ขยายไปถึงสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

4. การเลียนแบบ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อบุคคลที่เป็นต้นแบบเป็นคนที่ได้รับความเคารพนับถือ หรือบุคลิกภาพที่ทำให้ผู้ใกล้ชิดชื่นชมพอใจ

โดยแยกลักษณะของทัศนคติเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ทัศนคติกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เมื่อบุคคลมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราจะรู้ได้ด้วยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา อาจจะแสดงออกมาด้วยคำพูด สีหน้า หรือท่าทางก็ได้

2. ทัศนคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน บุคคลอาจมีความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะซับซ้อนมาก เช่น เรารู้ว่าเพื่อนของเราคนหนึ่งชอบเที่ยว เพราะเห็นเขาชอบไปทัศนจรอยู่เรื่อย ๆ แต่พอเราเข้าไปชวนอาจพบว่าเขามีข้อแม้มากมาย เช่น จะไปถ้าเพื่อนคนนั้นไปด้วย จะไปถ้ารถที่ไปมีห้องน้ำอยู่ในตัวรถ ซึ่งทัศนคติเหล่านี้ถ้ามองเพียงผิวเผินจะไม่พบพฤติกรรมหลายอย่างแฝงอยู่ในพฤติกรรมรวมของบุคคล

3. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเป็นในทางที่ดีหรือไม่ก็ตาม อาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป หรือมีการได้รับข้อมูลใหม่มากขึ้น ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนจากทัศนคติที่ยอมรับไปสู่ทัศนคติที่ไม่ยอมรับ หรือจากทัศนคติที่ไม่ยอมรับไปสู่ทัศนคติที่ยอมรับก็ได้

กอร์ดอน อัลล์พอร์ต (Gordon Allport, 1935 : 792 อ้างถึงใน เริงชัย หมั่นชนะ, 2544 : 165) ได้ให้คำนิยามว่า ทัศนคติ เป็นความพร้อมทางสมอง และความใกล้ชิดที่เกิดขึ้นโดยผ่านประสบการณ์ ความชำนาญที่มีอิทธิพลทางตรง หรือมีอิทธิพลเชิงวัดต่อการตอบสนองของแต่ละบุคคลต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ และต่อสถานการณ์ที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

กอร์ดอน อัลล์พอร์ต (Gordon Allport, 1935 : 798-844 อ้างถึงใน อุดลย์ สิทธิกุล, 2547: 21) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบทัศนคติ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) เป็นลักษณะทางความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล องค์ประกอบทางความรู้สึกมี 2 ลักษณะ คือ ความรู้สึกทางบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เห็นใจ กับความรู้สึกทางลบ ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่พอใจ กลัว รังเกียจ

2. องค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive Component) เป็นการที่สมองของบุคคลรับรู้ และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับ เกิดเป็นความรู้ ความคิดเกี่ยวกับวัตถุ บุคคล หรือสภาพการณ์ขึ้น องค์ประกอบทางความคิดเกี่ยวข้องกับการพิจารณาที่มาของทัศนคติออกมาว่า ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นความพร้อมที่จะกระทำ หรือพร้อมที่จะตอบสนองต่อทัศนคติ

ดังนั้น ความพึงพอใจจึงเป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของทัศนคติ ซึ่งไม่จำเป็นต้องแสดงหรืออธิบายเหตุผลเสมอไปก็ได้ กล่าวโดยสรุปแล้ว ความพึงพอใจเพียงปฏิกิริยาด้านความรู้สึก (Reactionary Feeling) ต่อสิ่งเร้าหรือกระตุ้น (Stimulate) ที่แสดงออกมา (yield) ในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้าย (Final Outcome) ของกระบวนการประเมิน (Evaluative Process) ว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวก (Positive Direction) หรือทิศทางลบ (Negative Direction) หรือไม่มีปฏิกิริยา คือ เฉยๆ (Non reaction) ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นนั้นก็ได้อีก

ลอนดอน และบิตตา (London and Bitta, 1993 : 432, 427 - 428 อ้างถึงใน อดุลย์ สิทธิกุล, 2547 : 22) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่ง ว่ามีลักษณะอย่างไร มีความรู้สึกทางบวกหรือลบ (Positive - negative) ชื่นชอบหรือไม่ชื่นชอบ (Favorable or unfavorable) เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย (pro or con) ซึ่งตามนิยามนี้ เป็นการมองทัศนคติในแง่ของความรู้สึก หรือปฏิกิริยาท่าทางที่มีต่อวัตถุ โดยแหล่งที่มาของทัศนคติ เกิดจากหลายปัจจัย คือ

1. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Personal experience) เนื่องจากในชีวิตประจำวันของบุคคล จำเป็นต้องติดต่อสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัวตลอดเวลา จึงมีการประเมินสิ่งใหม่ และประเมินสิ่งเก่าซ้ำๆ ซากๆ กระบวนการประเมินเหล่านี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ และพัฒนาขึ้นเป็นทัศนคติที่มีต่อสิ่งต่างๆ ขึ้น

2. การเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่ม (Group associations) คนเราทุกคนย่อมได้รับอิทธิพลไม่มากก็น้อยจากสมาชิกคนอื่นๆ ที่ตนเองเข้าร่วมอยู่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านทัศนคติ ทัศนคติของเราที่จะส่งผลต่อสิ่งของ จริยธรรม สวัสดิภาพ และสถานการณ์สิ่งแวดล้อมอื่นๆ ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของกลุ่มที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องหรือปรารถนาที่จะเข้าไปร่วมด้วยอย่างมาก กลุ่มตีคุณค่าหรือมีความเชื่อความคิดอย่างไร ก็จงใจให้บุคคลมีทัศนคติคล้อยตามไปด้วย อันได้แก่ครอบครัว เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน รวมทั้งกลุ่มวัฒนธรรมต่างๆ ที่ถ่ายทอดกันมา นับว่าเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาการทางด้านทัศนคติของบุคคลโดยตรง

3. ปัจจัยอิทธิพลอื่นๆ (Influential others) การก่อตัวของทัศนคติของบุคคลนอกจากเกิดจากแหล่งที่มาดังกล่าวแล้ว ยังสามารถก่อตัวขึ้นหรืออาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงได้จากการที่บุคคลได้เข้าไปติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลที่มีอิทธิพลที่ตนเองยอมรับและศรัทธาอีกด้วย เช่น เพื่อนที่ตนเองนับถือ ญาติพี่น้อง ผู้เชี่ยวชาญ และผู้นำทางความคิด (Opinion leaders) ซึ่งจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติ

ถวิล ชาราโกชน์ (2532 : 46, 50 - 51) สรุปว่า ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อบุคคล สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจจะได้เป็นไปในทิศทางที่พึงพอใจหรือไม่พอใจก็ได้ ซึ่งสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เกิดจาก

1. ได้พบเหตุการณ์นั้นมาด้วยตัวของเขาเองและการไปพบนั้นทำให้เกิดความพึงใจ กลายเป็นคติของเรา

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others) ปกติชีวิตประจำวัน คนเราต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นในสังคมอยู่แล้ว จากการเกี่ยวข้องติดต่อกันทำให้เรารับเอา ทัศนคติหลายๆ อย่างเข้าไปโดยไม่ตั้งใจ ทั้งนี้ การเกี่ยวข้องกันนั้นจะอยู่ในลักษณะที่ไม่มีแบบแผน โดยมากจะเป็นกลุ่มครอบครัว วงศ์เครือญาติ หรือผู้ที่สนิทสนมกัน รวมทั้งตัวกลางที่เป็นสื่อสำคัญ และมีอิทธิพลในการสร้างทัศนคติ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ หนังสือเอกสารต่างๆ

3. รูปแบบ (Models) กล่าวคือ เป็นการมองดูบุคคลอื่นว่าเขากระทำหรือปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ อย่างไร แล้วเราก็จำเป็นเอารูปแบบนั้นมาปฏิบัติ ซึ่งรูปแบบอันนั้นจะก่อให้เกิดทัศนคติได้ มากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้ที่รูปแบบนั้นเป็นบุคคลที่เขายอมรับและนับถือเพียงใด

4. องค์ประกอบของสถาบัน (Institutional factors) อันได้แก่ โรงเรียน วัด ครอบครัว หน่วยงาน สมาคม องค์กรต่างๆ เป็นต้น ซึ่งสถาบันเหล่านี้มีส่วนในการสร้างทัศนคติให้แก่บุคคล ได้อย่างมากมาย

ทัศนคติ เป็นสิ่งที่มีอารมณ์เจือปนอยู่ เราชอบสิ่งใด พอใจสิ่งใด ก็คือเรามีความรู้สึกต่อ สิ่งนั้นไปในทางที่ดี ความรู้สึกอันนี้ก็เป็นอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทัศนคตินั้น เปลี่ยนแปลงได้ยาก เพราะทัศนคติเป็นสิ่งที่มีความคงทน แต่ในบางเรื่องก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่าย แต่ไม่ว่าจะ เปลี่ยนแปลงในเรื่องใดก็ตาม จะยึดองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบของทัศนคติ โดยทำให้ องค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้สึก และองค์ประกอบทางการกระทำ นับว่าเป็นหลักสำคัญในการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติ นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลภายนอกอีกหลายประการที่จะทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ คือ

1. การเกลี้ยกล่อม (persuasion)
2. การย้ายกลุ่ม (group change)
3. การโฆษณา (advertisement)
4. แหล่งข่าวสาร (source of the message)
5. การผลักดันของกลุ่ม (group pressure)

ทัศนคติมีความสำคัญหรือมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของบุคคลไม่มากนักน้อย กล่าวได้ว่า พฤติกรรมต่างๆ ที่บุคคลแสดงออกมา ก็เพราะทัศนคติเป็นตัวกำหนด ออสแคมป์ (Oscamp, 1977) มองเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของทัศนคติว่าเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษาด้วยเหตุ ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นเหมือนโน้ตอย่างดี เพราะเพียงแต่รู้ว่าเรามีทัศนคติอย่างไร เราสามารถที่จะสรุปพฤติกรรมต่างๆ ของเขาได้

2. ทัศนคติทำให้เราสามารถที่จะพิจารณาสาเหตุของพฤติกรรมของบุคคลหนึ่งที่มีต่อบุคคลอื่นหรือต่อสิ่งอื่น

3. ความเข้าใจเรื่องทัศนคติ ช่วยให้อธิบายถึงความคงเส้นคงวาในพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง ซึ่งอัลล์พอร์ต (Allport) ได้กล่าวไว้ว่า ความคงเส้นคงวาของพฤติกรรมของแต่ละบุคคลจะช่วยให้อธิบายถึงสถานภาพของสังคมได้

4. ทัศนคติเป็นความสำคัญที่บุคคลพึงมี และเขาเห็นว่าถูกต้องโดยไม่คำนึงถึงความเกี่ยวข้องต่อพฤติกรรมของบุคคลอื่น และทัศนคติของเขาจะมีส่วนทำให้บุคคลอื่น สถาบันต่างๆ และปัญหาต่างๆ ในสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง ทำให้เขาเกิดการรับรู้ในสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวของเขา ซึ่งเขาต้องพยายามศึกษาเพื่อผลประโยชน์ในตัวของเขาเอง

5. ความเข้าใจในเรื่องทัศนคติ ทำให้เกิดแนวคิดที่กำหนดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรม และความเปลี่ยนแปลงในระหว่างที่แสดงถึงการขัดแย้งของแรงกระตุ้น

6. ความเข้าใจเรื่องทัศนคติ ทำให้เกิดการโต้เถียงหรือวิพากษ์วิจารณ์ระหว่างพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมว่าเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม สัญชาติญาณและการเรียนรู้สามารถที่จะทำให้เกิดทัศนคติ

7. ในแนวของจิตวิทยา ความเข้าใจเรื่องทัศนคติเป็นการจัดเตรียมจุดสำคัญที่จะทำให้เกิดความสนใจในทัศนคติต่างๆ อันจะเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติและพฤติกรรม

8. ในแนวของสังคมวิทยา มีบางท่านได้มองทัศนคติว่าเป็นศูนย์กลางของความเข้าใจ และพื้นของพฤติกรรมทางสังคม ดังนั้นพวกเขาจึงได้จัดเตรียมกลไกอันเป็นรูปแบบของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลของแต่ละคน

9. ในแนวของรัฐศาสตร์ ความเข้าใจเกี่ยวกับความเห็นต่างๆ ไป มีความจำเป็นอย่างยิ่งในสังคม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทัศนคติ เป็นความสัมพันธ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความรู้สึก และความเชื่อ หรือการรู้ของบุคคล กับแนวโน้มที่จะมี พฤติกรรมได้ตอบในทางใดทางหนึ่งต่อเป้าหมายของทัศนคตินั้น โดยสรุป ทัศนคติ ในงานที่นี้เป็นเรื่องของจิตใจ ทำที่ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อข้อมูลข่าวสาร และการเปิดรับรายการกรองสถานการณ์ที่ได้รับมา ซึ่ง

เป็นไปได้ทั้งเชิงบวก และเชิงลบ ทักษคติ มีผลให้มีการแสดงพฤติกรรมออกมา จะเห็นได้ว่า ทักษคติ ประกอบด้วย ความคิดที่มีผลต่ออารมณ์ และความรู้สึกนั้น ออกมาโดยทางพฤติกรรม

เริงชัย หมั่นชนะ (2544 : 166,169) ทักษคติหรือเจตคติ คือ ความพร้อมของสมองที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยแสดงพฤติกรรมในทางบวก ทางลบ หรือแบบเฉยๆยัง เซอร์ฟ คอนทริล (Young Sherif Contrill) ได้แยกแยะลักษณะทักษคติออกเป็นหลายลักษณะ ดังนี้

1. ทักษคติ บุคคลแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้โดยผ่านประสบการณ์ของตนเอง ทักษคติไม่สามารถเกิดขึ้นได้ตั้งแต่เด็กอยู่ในท้องมารดา ทักษคติอยู่กับแรงจูงใจทางร่างกาย แต่ไม่ใช่เกิดทางร่างกาย

2. ทักษคติจะมีความมั่นคงมากหรือน้อย จะมีความเปลี่ยนแปลงเร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับบรรยากาศที่ดีที่ความเหมาะสม

3. ทักษคติและความเชื่อของแต่ละบุคคลจะสัมพันธ์กับสิ่งของ และความสัมพันธ์ทั้งสองอย่างจะแตกต่างกันทางด้านขนาดและชนิด

4. ทักษคติจะมีไม่ได้ถ้าปราศจากภูมิหลัง ซึ่งหมายความว่าโดยปราศจากแนวความคิด หรือมโนคติทักษคติไม่สามารถก่อรูปขึ้นมาได้ เช่น เมื่อบุคคลมีทักษคติเกี่ยวกับศาสนา เขาก็จะคิดถึงศาสนาในลักษณะที่จะให้สิ่งที่เขาชอบ ให้เขามีความสุข พื้นเคราะห์กรรมต่างๆ ทักษคติไม่ใช่พลังที่อยู่ภายใน ทักษคติมีความสัมพันธ์กับปัจจัยภายนอก

5. ทักษคติจะก่อรูปขึ้นมาได้ทั้งแก่บุคคลและแก่กลุ่มบุคคล บุคคลสามารถก่อทักษคติเป็นเกลียด เอิ้อเพื่อเผื่อแผ่ หรือน่ารักต่อบุคคลอื่นๆ เขาสามารถก่อทักษคติที่คล้ายคลึงกันเป็นกลุ่มเช่น คนไทยเกลียดคนแขกบางคน ก็จะเหมาเอาว่าเกลียดแขกทั้งหมด

6. ทักษคติเป็นปัจจัยทางอารมณ์ที่สามารถมองเห็นได้ในเวลาอภิปราย เพราะจะบ่งบอกถึงพฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งแนวภายใต้สถานการณ์ที่พฤติกรรมเกิดขึ้นจะนำไปสู่การตัดสินใจ ดังนั้น ถ้าเรารู้ถึงความคิดเห็นของบุคคลในบุคคลหนึ่ง เราสามารถที่จะทำนายถึง ทิศทางพฤติกรรมของเขาและจะตัดสินใจพฤติกรรมภายใต้สถานการณ์ได้

7. ทักษคติทางสังคม มีลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทักษคติทางสังคมจะก่อตัวขึ้นตามสภาพทางสังคม และทักษคติทางสังคมจะแบ่งออกเป็นกลุ่มโดยสมาชิกของกลุ่ม ทักษคติทางสังคมจะเกิดขึ้นกับสมาชิกของกลุ่ม ยกเว้นในกลุ่มที่มีขนาดเล็ก กลุ่มที่มีขนาดเล็กจะไม่ค่อยแบ่งแยกทักษคติซึ่งกันและกัน แต่สำหรับสมาชิกขนาดใหญ่จะมีการแบ่งแยกทางทักษคติ จะมีการขยายพฤติกรรมทางสังคม โดยสมาชิกกลุ่ม

โดยปกติทัศนคติในความเข้าใจทั่วไปมักเป็นประเภท Affective Component สำหรับผู้บริหารองค์การนั้น จะสนใจทัศนคติของพนักงานในองค์การเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับงาน ซึ่งประกอบด้วยทัศนคติ 4 อย่าง ได้แก่

1. ความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction) หากพนักงานมีความพึงพอใจสูง แสดงว่ามีทัศนคติในทางบวก

2. ความเกี่ยวข้องกับงานมากหรือน้อย (Job Involvement) พิจารณาจากที่ทำงานมีส่วนร่วม (Participate) กับงานมากน้อยเพียงใด ถ้าพนักงานเห็นความสำคัญของงานมาก แสดงว่ามีทัศนคติในทางบวก

3. ความมุ่งมั่นจงรักภักดีต่อองค์การ (Organization Component) มากหรือน้อย พนักงานที่มีทัศนคติที่ดีต่อองค์การจะมีความมุ่งมั่นจงรักภักดีต่อองค์การสูง

4. พฤติกรรมที่พนักงานไม่เพียงไม่เพียงแต่ทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น แต่ยังเป็นพนักงานที่ดีโดยช่วยเหลือเพื่อนในทีม อาสาทำงานต่างๆ ในองค์กร หลีกเลี่ยงความขัดแย้งในการทำงาน ฯลฯ ผู้บริหารองค์การทั้งหลายอยากให้พนักงานในองค์การมีทัศนคติดีต่อองค์การในลักษณะมีความร่วมมือกัน

โดยปกติบุคคลพยายามที่จะมีทัศนคติ เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไปโดยง่าย และจะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับทัศนคติด้วย อย่างไรก็ตามบุคคลอาจมีพฤติกรรมที่มาสอดคล้องกับทัศนคติหรือไม่สอดคล้องกันระหว่างทัศนคติหลายๆ ด้านก็ได้

พัทยา สายหนู (เอกสารประกอบการศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต : 2551) จิตวิทยานิยาม “ทัศนคติ หรือ เจตคติ” ว่าเป็น “ความรู้สึกพร้อมที่จะมีปฏิกิริยาสนองตอบต่อสิ่งที่รับรู้จากสภาพแวดล้อมของชีวิต” ความรู้สึกเช่นนี้เป็นเรื่องเฉพาะตัว เป็นทัศนคติส่วนบุคคล และเป็นสิ่งกำหนดการตัดสินใจที่มีผลเป็นพฤติกรรมของบุคคลผู้นั้น ทัศนคติเป็นผลจากประสบการณ์ที่บุคคลได้มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นในทางที่พอใจเพราะได้ประโยชน์ หรือรำคาญใจ หรือไม่ได้ไม่เสียอะไรสนใจเลยทัศนคติมองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

1. การรู้จัก (cognitive) ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร
2. การรู้สึก (affective) ต่อสิ่งนั้น
3. พฤติกรรม (behavioral) ที่เป็นการกระทำต่อสิ่งนั้น

นอกจากตัวบุคคลจะสร้างทัศนคติต่อสิ่งของหรือบุคคลได้จากประสบการณ์ตรงของตนเองแล้ว ยังอาจรับเอาทัศนคติที่เลียนแบบมาจากผู้อื่นที่ใกล้ชิดในชีวิตด้วย เช่น จากครอบครัว ญาติมิตร ชุมชน หรือกลุ่มสังคมที่ตนสังกัด ซึ่งนับเป็นมาตรฐานร่วมกันของกลุ่ม トラบไคที่ประสบการณ์แลผลที่ได้รับจกสิ่งนั้นของบุคคลสอดคล้องกับของกลุ่ม ทัศนคติของกลุ่มก็มีส่วน

หล่อหลอมกำหนดทัศนคติของบุคคลให้ตรงกันตลอดไป แต่เมื่อใดที่ประสบการณ์ของบุคคลกับของกลุ่มขัดแย้งกัน ก็จะเกิดปัญหาการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมของบุคคลได้ เนื่องจากบุคคลมีทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ได้ทุกอย่างถ้าประสบในชีวิตซ้ำกันในหลายโอกาส

ทัศนคติที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหาร ซึ่งได้แก่ ทัศนคติต่องาน ต่อผู้ร่วมงานและสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับงานและผู้ทำงานนั้นเป็นสำคัญ ทัศนคติต่องานที่ต่างกันคือต่างขั้นตอนกัน อาจแตกต่างกันขัดแย้งตรงกันข้ามกันได้ เช่น ชอบขึ้นคิดเตรียมการ แต่ไม่ชอบขึ้นลงมือปฏิบัติ หรือกลับกัน ทำนองเดียวกันกับสิ่งของใดๆ เช่น เกลียดตัว แต่กินไข่ เกลียดปลาไหล แต่กินน้ำแกง ทัศนคติต่อเพื่อนร่วมงานหรือแผนกต่างๆ ของหน่วยงานก็เช่นกัน แล้วแต่ประสบการณ์ที่บุคคลมีส่วนที่แตกต่างกันนั้น ซึ่งในกรณีปกติจะสอดคล้องกับพฤติกรรม เช่น ไม่ชอบก็ไม่ทำ แต่ในบางกรณีก็ขัดแย้งกันได้ เช่น ไม่ชอบแต่ทำ หรือชอบแต่ไม่ทำ พฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามทัศนคติ เช่น ต้องทำทั้งๆ ที่ไม่ชอบ เป็นเพราะมีปัจจัยตัวแปรอื่นที่มีผลสำคัญกว่าให้ต้องคำนึงถึง ปัจจัยนั้นมีผลสุดท้าย กำหนดพฤติกรรมให้สอดคล้องกับทัศนคติแรก เช่น ไม่ชอบตื่นเช้าแต่ต้องตื่น เพราะถ้าตื่นสายไปทำงานไม่ทันจะถูกตัดเงินเดือน ในกรณีนั้นปัจจัยอื่นที่ต่อเนื่องจะมีทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นเช่นกัน คือ ทัศนคติต่อการได้หรือไม่ได้เงินเดือน และทัศนคติต่อเรื่องหลังมีน้ำหนักความสำคัญกว่าเรื่องแรก ทัศนคติที่ชัดเจนมั่นคงและถาวรเพราะได้ประจักษ์แน่นอนในผลประโยชน์ที่ได้หรือเสียต่อการกระทำสิ่งนั้นๆ จากประสบการณ์ชีวิตจริงแล้ว พัฒนาเป็น “ค่านิยม” ที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น ค่านิยมเป็นความคิดความที่เชื่อว่า สิ่งนั้นมีค่ามีประโยชน์เป็นที่ต้องการ ควรทำ ควรเป็น ฯลฯ เป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ดึงงาน ให้ประโยชน์ความพอใจหรือในทางตรงกันข้ามที่เป็นค่านิยมทางลบ คือ ความคิดที่เชื่อว่า สิ่งนั้นไม่มีค่า ไม่มีประโยชน์ไม่ต้องการ ควรหลีกเลี่ยง ละเว้น ฯลฯ

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2545:65) นิยามว่า ทัศนคติ คือ ผลพยานของความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งออกมาในรูปการประเมินค่าอันอาจเป็นไปในทางยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้น โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิดเข้าใจ ซึ่งแสดงออกถึงความรู้และความเชื่ออันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในประสบการณ์ต่างๆ จากสภาพแวดล้อมที่เป็นเรื่องของปัญหาในระดับที่สูงขึ้น
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ซึ่งเป็นสภาพทางอารมณ์ (emotion) ประกอบกับการประเมิน (Evaluation) ในสิ่งนั้นๆ อันเป็นผลจากการเรียนรู้ในอดีต

3. องค์ประกอบด้านแนวโน้มของพฤติกรรม ซึ่งเป็นแนวโน้มของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมหรือปฏิบัติต่อสิ่งที่ตนชอบหรือเกลียดอันเป็นการตอบสนองหรือการกระทบในทางใดทางหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเรานั้นๆ

ทัศนคตินั้นมิได้มีในตัวบุคคลมาแต่กำเนิด หากแต่ค่อยๆ เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล อันเป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้ (Learning) ที่ผ่านมาในชีวิตของบุคคลนั้นๆ โดยมีป่อเกิดหลายทาง คือ

1. ประสบการณ์ส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นโดยทางตรงหรือทางอ้อมย่อมก่อให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้นๆ เช่น บุคคลหนึ่งมีผู้บังคับบัญชาที่ทำหน้าที่ผู้บังคับบัญชาที่ดี เขาจึงเกิดทัศนคติที่ดีต่อผู้บังคับบัญชาของเขา ซ้ำองค์การที่เขาเป็นสมาชิกอยู่นั้นก็เป็นองค์การที่ดี ดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เขาเกิดทัศนคติที่ดีต่อองค์การและต่องานที่เขา

2. การศึกษาเล่าเรียน การอบรมสั่งสอน กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ที่ได้จากกลุ่มปฐมนูมิ ได้แก่ ครอบครัว และกลุ่มทุติยภูมิ ได้แก่ โรงเรียน สมาคม พรรคการเมือง เป็นต้น

3. การเลียนแบบผู้อื่น ซึ่งเป็นการเลียนแบบอย่างที่คุณชอบ ยอมรับ หรือเคารพเพื่อทำให้เข้ากับคนที่ตนนิยมนักใคร่ และอาจก้าวไปถึงการถ่ายแบบโดยพยายามทำตนให้เหมือนกับอีกบุคคลหนึ่งในแง่ความรู้สึกนึกคิด (Identification)

ทัศนคติมีหน้าที่สำคัญๆ โดยพิจารณาจากพื้นฐานของแรงจูงใจแล้วจำแนกได้ดังนี้

1. หน้าที่ในการเป็นเครื่องมือ ปรับเปลี่ยน หรือใช้ประโยชน์ ซึ่งจะเป็นหนทางเพื่อมุ่งสู่การบรรลุเป้าหมายที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ปรารถนา

2. หน้าที่ในการป้องกันตนเอง เมื่อบุคคลเผชิญกับข่าวสารข้อมูล หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่มีลักษณะคุกคามเขา เขาจะใช้กลไกในการป้องกันตนเอง ซึ่งจะเป็นการช่วยลดความกระวนกระวายใจอันเนื่องมาจากปัญหาต่างๆ เหล่านั้น

3. หน้าที่ในการแสดงออกซึ่งค่านิยม อันเป็นการแสดงถึงชนิคมของบุคคลที่เขาคิดว่าตัวเขาเป็น เช่น นักอนุรักษ์นิยม นักเสรีนิยม เป็นต้น

4. หน้าที่ในด้านความรู้ เพราะบุคคลจะแสวงหาความรู้เพื่อช่วยอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ที่ยุ่งเหยิงสับสนรอบๆ ตัวเขา บุคคลจะต้องการมาตรฐานหรือกรอบของการอ้างอิงที่จะช่วยทำให้เขาเข้าใจในโลก ความแน่ชัดหรือความหมาย และความสม่ำเสมอหรือความนานอน คือ การเน้นย้ำที่ดีสำหรับปทัสถาน (norms) ในวัฒนธรรมหนึ่งๆ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือการกระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมที่จะช่วยกระตุ้นทัศนคติหนึ่งๆ รวมถึงการเร้าความต้องการทัศนคติถึงอาจเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการเรียนรู้เช่นกัน

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2527:114-115) สรุปว่า ทักษะคติ หมายถึง ความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันมีผลให้บุคคลมีพฤติกรรมตอบสนองในลักษณะที่สอดคล้องกันด้วย ทักษะคิตีมีลักษณะเป็นนามธรรม และเป็นตัวการสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้น การที่บุคคลจะมีทักษะคติเกิดขึ้นในตัวเองนั้น จะต้องเกิดจากการรับรู้(Perception) และการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Benjamin S. Bloom ที่ว่าผลของการศึกษาอบรมจะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียน 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Cognitive Domain) ด้านทักษะ (Psychomotor Domain) ด้านความรู้สึก (Affective Domain) จึงสรุปได้ว่าองค์ประกอบของทักษะคิตีมี 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ (Cognitive Component) เช่น ความรู้ที่บุคคลได้รับมา ซึ่งอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ ทั้งนี้ รวมทั้งความเชื่อของบุคคลนั้นๆ ด้วย จากความรู้และความเชื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของทักษะคติ

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้อะไรมา ก็จะเกิดความรู้สึกหรือท่าทีต่อสิ่งนั้น ว่าชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ เช่น ได้เรียนรู้เรื่องชนชาติยิวมาแล้ว จะชอบชาวยิวหรือไม่ก็ได้

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้อะไรมา ก็จะเกิดความรู้สึกหรือท่าทีต่อสิ่งนั้น ในทางบวกหรือลบก็ได้ และจะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งนั้น เช่น บุคคลที่เรียนรู้เรื่องชนชาติยิว แล้วอาจจะเกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบก็ได้ต่อจากนั้น ก็จะแสดงพฤติกรรมต่อเนื่อง ถ้าชอบก็อาจจะคบเป็นเพื่อน ถ้าไม่ชอบก็อาจจะหนีไกลก็ได้

ทั้งนี้ ลักษณะของทักษะคติแบ่งออกเป็น 2 มิติ คล้ายๆ กับวัตถุซึ่งเป็นนิติความกว้าง และมีติความยาว คือ

1. ทิศทาง (Direction) มี 2 ทิศทาง คือ ทางบวกกับทางลบ ทางบวก ได้แก่ความรู้สึกหรือท่าทีในทางที่ดี ชอบ และพึงพอใจ ส่วนทางลบ ก็จะเป็นไปในทางตรงกันข้าม ได้แก่ความรู้สึกหรือท่าทีในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบ และไม่พึงพอใจ

2. ความเข้มข้น (Magnitude) มี 2 ขนาด คือ ความเข้มข้นมาก กับความเข้มข้นน้อยเช่นบางคนมีความรู้สึกชอบความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก แต่บางคนมีท่าทีทำไต่ต่ำมากๆ เป็นต้น ถ้าบุคคลมีความเข้มข้นมาก จะเป็นอุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงทักษะคติ

การเปลี่ยนแปลงทักษะคติ ถึงแม้ทักษะคติที่ได้รับการปลูกฝังจะมีความมั่นคงถาวรพอสมควรก็ตาม แต่ก็เปลี่ยนแปลงได้ ตามทฤษฎีของการเปลี่ยนแปลงทักษะคติ เคลมาน (Kelman 1958) ได้สรุปถึงวิธีการเปลี่ยนแปลงทักษะคติของบุคคลไว้ดังนี้

1. การยอมตาม (Compliance)บุคคลจะยอมตามเมื่อถูกกดดันจากกลุ่ม หรือสถานการณ์บางอย่างที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
2. การเลียนแบบ (Identification) จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลเกิดความพึงพอใจในบุคลิกภาพหรือพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
3. ต้องการที่จะเปลี่ยน (Internalization) บุคคลได้เรียนรู้สังคมมากขึ้นและเกิดค่านิยมในบางสิ่งบางอย่างที่ตนชื่นชอบ ก็เกิดความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
4. การเปลี่ยนความเชื่อ (Belief) ในการจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติให้ได้นั้น ต้องเปลี่ยนความเชื่อของบุคคลให้ได้เสียก่อน
5. การได้รับความรู้ (Cognitive) จากแหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ ก็จะช่วยให้คนเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้
6. การได้รับประสบการณ์โดยตรง (Experience)
7. การเปลี่ยนแปลงปทัสถานทางสังคม (Social Norms)
8. การใช้วิธีจิตบำบัด (Psychotherapy)

การวัดทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ จากการแสดงความคิดเห็นของแต่ละบุคคลเป็นเกณฑ์นั้น มักมีข้อจำกัด กล่าวคือ บุคคลอาจปิดบังทัศนคติที่แท้จริงของตนเองไว้ โดยแสดงออกแต่เฉพาะในสิ่งที่สังคมยอมรับเท่านั้น บางคนอาจไม่ทราบว่าตนเองมีความรู้สึกที่แท้จริงต่อสังคมอย่างไร ทั้งยังอาจไม่ทราบว่าทัศนคติของตนพอที่จะคาดการณ์หรือทำนายพฤติกรรมตอบโต้ทัศนคติของตนเองต่อสถานการณ์ที่ตนมิได้ประสบมาโดยตรง ดังนั้น พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกไม่ได้เป็นเครื่องชี้ทัศนคติที่แท้จริงเสมอไป เช่น การทักทายกันด้วยท่าทางยิ้มแย้มก็มีไม่ว่าบุคคลจะมีทัศนคติที่แสดงออกถึงความรู้สึกที่ชื่นชมต่อกันอย่างแท้จริงก็ตามหรือไม่ วิธีใช้วัดทัศนคติกันแพร่หลาย คือ

1. คำถามแบบที่ใช้คำว่าเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย (Items to Accept or Reject) ซึ่งเริ่มมีใช้เป็นครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1925 โดยอัลลล์พอร์ต และ ฮาร์ดแมน (Allport and Hardman) รูปคำถามจะเป็นข้อความที่มีเพียงแนวความคิด ให้ผู้ตอบได้เลือกตอบว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ใช่หรือไม่ใช่ถูกหรือผิด

2. คำถามที่มีตัวเลือกหลายประเด็นตามสเกลที่กำหนด (Item with Multi point Rating Scales) เป็นคำถามที่มีคำตอบ แบ่งระดับของลักษณะทัศนคติมากขึ้นออกเป็นลำดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยในแต่ละระดับจะมีน้ำหนักเป็นคะแนนให้ไว้ด้วยซึ่ง ลิเคิร์ต (Rienis Likert) เป็นผู้คิดทำขึ้นเป็นครั้งแรก ในปี ค.ศ. 1932

3. คำถามแบบปลายเปิด (Open – ended Questions) เป็นคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะเลือกตอบอย่างไรก็ได้ เป็นคำถามในการวิจัยที่ แคมป์เบลล์ กับ ชูแมน (Campbell and Schcman) ใช้ถามคนเชื้อชาติยิว ในปี ค.ศ. 1968 ว่า “อะไรทำให้คนผิวดำเป็นเช่นนั้น?” ซึ่งคำตอบที่ได้รับก็คือ ชาวยิวผิวดำไม่ต้องการให้คนผิวดำอาศัยอยู่ในดินแดนแถบนั้น เป็นต้น

4. คำถามที่ใช้ความหมายของคำที่แตกต่างกัน (The Semantic Differential) เป็นแบบการใช้คำวลี ที่มีความหมายตรงกันข้ามเป็นคู่ๆ และที่สเกลตามแนวนอนให้เลือกตอบตามอัตราความรู้สึกที่มีต่อเรื่องนั้นๆ ซึ่งมี 3 องค์ประกอบ คือ

1.1 การประเมินผล เช่น ดี-เลว, ขม-หวาน, ชอบ-ไม่ชอบ

1.2 การแสดงถึงพลัง เช่น แข็ง-อ่อน, ใหญ่-เล็ก, หนัก-เบา

1.3 การแสดงถึงความเคลื่อนไหว เช่น ช้า-เร็ว, กระตือรือร้น-เฉื่อยชา

ตารางที่ 1 เครื่องมือวัดเจตคติแบบซีแมนติด

ดี	1	2	3	4	5	6	7	เลว
ก้าวหน้า	1	2	3	4	5	6	7	ล้าหลัง
น่าสนใจ	1	2	3	4	5	6	7	น่าเบื่อ

5. การวัดทัศนคติแบบเทอร์สโตน Louis Thurstone(1928) เชื่อว่าทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น ย่อมแตกต่างกันจากน้อยที่สุดไปถึงมากที่สุด ดังนั้น การวัดทัศนคติของเทอร์สโตน ในเรื่องต่างๆ ได้แบ่งระดับทัศนคติออกเป็น 11 ระดับ จาก A-K จากระดับความรู้สึกที่เห็นด้วยน้อยที่สุดไปจนถึงระดับความรู้สึกที่เห็นด้วยมากที่สุด และในแต่ละข้อกำหนดค่าสเกล (Scale Value) ไว้ด้วย

6. แบบของโบการ์ด์ส (Emorp Bogardus,1925) เป็นเทคนิคการวัดทัศนคติทั้งด้านสังคม เรียกว่า Social distance Scale เป็นการวัดทัศนคติที่มีต่อคนผิวดำเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความเข้มของระยะห่างระหว่างความต้องการของบุคคลกับความสัมพันธ์ของกลุ่ม โบการ์ด์ส ใช้คำถามรวม 7 ข้อ ให้ตอบข้อใดข้อหนึ่งหรือทั้งหมด เพื่อวัดทัศนคติที่มีต่อคนผิวดำ คือ

ความรู้สึกครั้งแรกที่เต็มใจจะรับคนผิวดำเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่ม

(1) โดยการแต่งงาน

(2) เพราะคนผิวดำเป็นเพื่อนของสมาชิกในกลุ่ม

(3) เป็นเพื่อนร่วมเดินทาง

(4) เป็นลูกจ้าง

(5) เป็นชาวอเมริกันด้วยกัน

(6) เป็นแขกผู้มาเยือน

(7) จะไม่ยอมให้เข้าประเทศ

เทคนิคการวัดทัศนคติแบบต่างๆ เท่าที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่นักจิตวิทยาสังคมใช้เท่านั้น ยังมีเทคนิคอื่นๆ อีกมากที่เกิดขึ้นในช่วงหลังของศตวรรษที่ 20 ที่สำคัญ เช่น เทคนิค Proxemics ซึ่งวัดทัศนคติของบุคคลที่มาปะทะสังสรรค์กัน โดยอาศัยการสังเกตท่าทาง การแสดงออกว่ามีทัศนคติต่อกันอย่างไร และเทคนิค Projective Technique ซึ่งให้เล่าเรื่องจากภาพ แล้ววัดทัศนคติของบุคคลที่ดูภาพ และเล่าเรื่องนั้น โดยไม่ให้ผู้ถูกวัดรู้ตัว เป็นต้น

2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ได้มีผู้เชี่ยวชาญให้ความหมายของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้อย่างหลากหลาย ดังจะได้ออกมาแสดงแต่เพียงบางส่วน ดังนี้

ชูสิทธิ์ ชูชาติ (2538 : 32) ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้ว่า หมายถึง การใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว เช่น ธรรมชาติ โบราณวัตถุ โบราณสถาน วัฒนธรรม และประเพณีท้องถิ่นที่มีอยู่อย่างจำกัดอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งในปัจจุบันและอนาคต พยายามลดความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการใช้ทรัพยากร หรือทำให้กระทบต่อทรัพยากรให้น้อยที่สุด สงวนรักษาทรัพยากรให้คงอยู่ในสภาพเดิม การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและประชาชนเจ้าของท้องถิ่น ขณะเดียวกันก็ต้องสงวนรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวไว้ให้อนุชนรุ่นหลัง

ศรันย์ เลิศรัศม์มงคล (2540 : 14) ได้ให้แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ 7 ประการคือ

1. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางสหธรรมต่างๆ แก่ลูกหลาน
2. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องมีการอบรมให้เห็นความสำคัญและความเป็นมาของวัฒนธรรมทางสหธรรม รวมถึงโบราณสถาน โบราณวัตถุในท้องถิ่นนั้น
3. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนต้องปฏิบัติและร่วมกันอนุรักษ์วัฒนธรรมโบราณสถาน โบราณวัตถุนั้นอย่างต่อเนื่อง
4. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องร่วมกันฟื้นฟูอย่างเต็มที่หากสิ่งดังกล่าวข้างต้นถูกปล่อยปละละเลย
5. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องประสานกับรัฐในการประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักและสนใจแก่คนทั่วไป

6. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องปฏิบัติตนเป็นเจ้าของบ้านที่ดีและเฝ้าหาความรู้เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ

7. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ต้องพัฒนาสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นให้เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวให้สมบูรณ์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540 : 4) ได้ขอให้ราชบัณฑิตยสถานช่วยบัญญัติคำจำกัดความของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยราชบัณฑิตยสถานได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า หมายถึง การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้ได้นานที่สุดเกิดผลกระทบน้อยที่สุดและใช้ประโยชน์ได้ยาวนานที่สุด

เคลมเวอร์ดอน และองค์การอนามัยโลก (Cleverdon and WHO 2542 อ้างใน สุรัสวดี อาสาสรรพกิจ, 2542) ได้ให้ความเห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้ที่เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการป้องกันและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลัง ด้วยการจัดการการท่องเที่ยวที่มีความหมายต่อการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรียภาพในขณะที่ยังสามารถรักษาเอกลักษณ์มาวัฒนธรรมและระบบนิเวศไว้ด้วย

จะเห็นได้ว่า แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันในประเด็นย่อย แต่เมื่อประมวลหลักใหญ่ๆ เข้าด้วยกันแล้วก็พอสรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนี้ จะต้องคำนึงถึง

1. การมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น
2. สภาพสมดุลของระบบนิเวศ
3. ความสามารถในการรองรับของพื้นที่การท่องเที่ยว
4. การดำรงไว้ซึ่งวิถีชีวิต วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

อนุรักษ์ ปัญญาวัฒน์ (2540 : 3) กล่าวว่าว่าการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) เป็นคำศัพท์ของการพัฒนาที่เกิดขึ้นมาด้วยสาเหตุของความกดดันที่เกิดจากความไม่สมดุลระหว่างการเร่งรัดพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการเร่งรัดการลงทุนและใช้วัสดุจากทรัพยากรธรรมชาติอย่างไร ขอบเขตจึงเป็นผลให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลายอย่างรวดเร็ว สภาพสังคมเสื่อมโทรม ช่องว่างของรายได้ระหว่างคนจนกับคนรวยกว้างขึ้น คนยากจนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กับความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

ปรีชา เปี่ยมงสานต์ (2538 : 90-109) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนว่า เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการผสมผสานลักษณะที่ทำให้เศรษฐกิจทั้งระบบผสมผสานกลมกลืนกันอย่างเหมาะสม เช่น ไม่นับเรื่องการขยายตัวทางเศรษฐกิจจนลืมเรื่องการรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น

ภราเดช พยัฒวิเชียร (2539 : 4-7) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนว่า จำเป็นต้องมีการพัฒนาทั้งในมิติด้านเศรษฐศาสตร์ สังคม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปโดยตลอด การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยความหมายทั่วไปนั้นหมายถึง การพัฒนาที่จะใช้ประโยชน์ในปัจจุบันโดยไม่กระทบกระเทือนผลประโยชน์ที่พึงมีในอนาคต หรือในอีกความหมายหนึ่งคือ การใช้ประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจ จากวัฒนธรรม หรือธรรมชาติในระดับที่ให้วัฒนธรรมหรือธรรมชาติยังคงสภาพอยู่ได้อย่างถาวรกล่าวโดยสรุป การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจึงเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวและพัฒนาสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป โดยใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง เหมาะสม ด้วยการศึกษาวางแผนเพื่อส่งเสริมและสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมอย่างคุ้มค่าและยาวนานที่สุดในขณะเดียวกันต้องอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ หรือเสื่อมสภาพน้อยที่สุด

ในส่วนของพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเริ่มต้นขึ้นเมื่อมีการศึกษาว่าการท่องเที่ยวได้ทำความเสียหายให้แก่ สังคม วัฒนธรรมประเพณี สิ่งแวดล้อม โดยปัญหาต่างๆเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่น จึงมีแนวคิดที่จะแก้ไขปัญหาจากการท่องเที่ยวนี้ โดยให้การท่องเที่ยวนี้ส่งประโยชน์กับชุมชนท้องถิ่นเป็นที่ตั้ง สำหรับบิดาของแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือ Jost Krippendorf ซึ่งเป็น ศาสตราจารย์ทางนิเวศวิทยาชาวสวีเดนแลนด์ ที่ได้จัดพิมพ์หนังสือแนวคิดด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่มีชื่อว่า The Holiday: Understanding the Impact to Leisure and Travel ซึ่งก็มีแนวคิดหรือเนื้อหาที่ว่า การท่องเที่ยวแบบมวลชน (Mass Tourism) จะมีปัญหาต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือไม่ และยังเสนออีกว่าการท่องเที่ยวควรที่จะเป็นการท่องเที่ยวแบบเรียนรู้ไม่ใช่แค่เป็นการเที่ยวแบบเกรดความรู้หรือเที่ยวสนุกสนานกับเพื่อนฝูงแต่ควรเรียนรู้จากการท่องเที่ยวอย่างถ่องแท้ ซึ่งจะทำให้เราตระหนักต่อชีวิตที่แท้จริงมากขึ้นซึ่งปัญหาที่สำคัญของการท่องเที่ยวรูปแบบนี้ก็คือนโยบายการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชนที่ไม่ตระหนักถึงปัญหาต่างๆเหล่านี้ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้รับการยอมรับและแพร่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางเพราะการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศโลกที่สามได้ทำลายสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิตวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นแนวคิดที่นำมาแก้ปัญหาจากการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมีความคาดหวังว่าการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่นี้จะไม่ทำลายสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว พร้อมทั้งส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนในการจัดการทรัพยากรเพื่อผลประโยชน์ตกอยู่กับชุมชนของตนเองและสภาพแวดล้อมด้วย (Krippendorf, 1994 อ้างใน

พลอยศรี โปราณนันทน์, 2545) อีกทั้งการท่องเที่ยวย่างยั่งยืนนั้นต้องมีการรักษาสีงแวดล้อม ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจต้องกระจายให้ทั่วถึงทุกคน มีการรับฟังความคิดเห็นจากบุคคลท้องถิ่น โดยการวางแผนหรือการส่งเสริมการท่องเที่ยวนั้นต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายๆด้าน ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมด้วย ที่ประชุมนานาชาติด้านสิ่งแวดล้อมและพัฒนาแบบยั่งยืน (Globe'90 Conference) ณ ประเทศแคนาดา ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า คือการท่องเที่ยว ในแบบที่สามารถตอบสนองนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นได้ และสามารถปกป้องรักษาให้อนุชนรุ่นหลังต่อไป พร้อมทั้งรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมไว้ได้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2526) ได้ให้นิยามความหมายของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่า “หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีการจัดการทรัพยากรทั้งหมดในลักษณะที่สามารถตอบสนองความต้องการทาง เศรษฐกิจ สังคม สุขนทรียภาพ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถรักษาความสมบูรณ์ทางวัฒนธรรม กระบวนการที่จำเป็นเชิงนิเวศวิทยา ความหลากหลายทางชีวภาพ และระบบสนับสนุนสิ่งมีชีวิตทั้งหลายในโลกให้อยู่ได้ต่อไป” ส่วนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีองค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่นและระดับภูมิภาค องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น องค์ประกอบด้านขอบเขตของการพัฒนาการท่องเที่ยว องค์ประกอบด้านการใช้วัสดุและผลผลิตจากท้องถิ่น องค์ประกอบด้านการกระจายรายได้ และองค์ประกอบด้านการจ้างงานองค์การท่องเที่ยวของประเทศแคนาดา (อ้างในโครงการศึกษาเพื่อทำแผนปฏิบัติการฟื้นฟูทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่อนุรักษ์เชียงใหม่, 2541) เสนอแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยให้ความหมาย 7 มิติคือ มิติด้านการจัดการทรัพยากรที่ดี มิติด้านความต้องการทาง เศรษฐกิจ มิติด้านการตอบสนองความต้องการของสังคมหรือพันธะสังคม มิติด้านสุนทรียภาพ มิติ ด้านกระบวนการและขอบเขตทางนิเวศวิทยา มิติด้านการรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายทางชีวภาพ ของพืชสัตว์ และมิติด้านการดำรงไว้ซึ่งระบบสนับสนุนชีวิต

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) สรุปความหมายของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่า หมายถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นทั้งทางเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป ในขณะเดียวกันก็ให้ชุมชนมีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคและเท่าเทียม และมีองค์ประกอบที่สำคัญ 6 ประการคือ องค์ประกอบด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือการพัฒนาสถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวก ประเมินศักยภาพขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ กำหนดกิจกรรมท่องเที่ยวแบบอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งให้ความรู้ให้กับนักท่องเที่ยว องค์ประกอบด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน คือการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้อยู่ในสภาพเดิมหรือดีกว่า และป้องกันผลกระทบด้านลบจากการท่องเที่ยว และมีการติดตามและประเมินผลกระทบ องค์ประกอบด้านการพัฒนา

ธุรกิจการท่องเที่ยวยั่งยืน คือ การพัฒนาธุรกิจด้านบริการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ให้ความสำคัญและรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมด้วย องค์ประกอบด้านการพัฒนาการตลาดท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คือ การรับนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และมีลักษณะเป็นคุณประโยชน์ต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวได้รับความรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยวตามที่เขาพึงพอใจ องค์ประกอบด้านการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คือ การให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน และให้ชุมชนสามารถจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อผลประโยชน์ในชุมชนตัวเองได้ ซึ่งจะทำให้ชุมชนเกิดความหวงแหนและรักษาทรัพยากรของตนเองให้คงอยู่ตลอดไป องค์ประกอบพัฒนาด้านจิตสำนึกทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คือ การสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทุกฝ่ายหวงแหนทรัพยากรสิ่งแวดล้อมร่วมกันการศึกษาแนวคิดการท่องเที่ยวยั่งยืนเพื่อนำแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนท้องถิ่นได้ร่วมกำหนดทิศทางทางการท่องเที่ยวในพื้นที่ตนเองและรักษาแหล่งท่องเที่ยวไว้ให้คนรุ่นหลัง เพื่อแก้ปัญหาและผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งจากระดับภาครัฐลงมาถึงชุมชนท้องถิ่น โดยต้องมีการร่วมมือแบบบูรณาการและผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวนั้นต้องกระจายอย่างยุติธรรม และสภาพของพื้นที่ต้องได้รับผลกระทบจากการท่องเที่ยวให้น้อยที่สุดด้วย

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนคือ หลักการจัดการเพื่อให้รูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถดำรงอยู่ได้ มีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมอย่างสม่ำเสมอ แม้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นก็ตาม แต่ทรัพยากรการท่องเที่ยวยังคงรักษาไว้อย่างคงมีเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ดั้งเดิม ไม่เสื่อมคลาย เป็นธุรกิจบริการที่มีผลกำไร แต่ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการให้บริการอยู่เสมอที่ตาม ผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่นจะต้องไม่เกิดขึ้น หรือหากมีต้องเป็นผลกระทบน้อยที่สุด จึงสามารถคงความยั่งยืนของการท่องเที่ยวไว้ได้ยาวนานที่สุด (ราไพพรรณ แก้วสุริยะ, 2545: 7)

การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะเน้นความสำคัญของการควบคุมคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว การให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว การเอาใจใส่ดูแลจำนวนและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวลักษณะสำคัญ 6 ประการที่ประกอบขึ้นเป็นแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่น และระดับภูมิภาคควรส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างจริงจังก่อนการพัฒนาสู่การท่องเที่ยวระหว่างประเทศอย่างค่อยเป็นค่อยไป ทั้งนี้ เพื่อเป็นหลักประกันถึงความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างจำนวนนักท่องเที่ยวกับระบบสาธารณูปโภคที่มีอยู่

2. การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น (Local Participation) ควรส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในโครงการต่างๆที่จะมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่

3. ขอบเขตของการพัฒนาการท่องเที่ยว (Scale of Tourism Development) ควรพิจารณาอย่างรอบคอบถึงขอบเขตที่เหมาะสมของการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยว (Carrying Capacity) ทั้งนี้ควรพยายามผลักดันให้การท่องเที่ยวได้รวบรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจของพื้นที่นั้นๆ

4. การใช้วัสดุและผลผลิตจากท้องถิ่น (Local Product) ควรสนับสนุนการใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นในการก่อสร้าง ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากผลผลิตต่างๆของคนในท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยลดการค้ากับต่างประเทศได้ทางหนึ่งและเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับคนในท้องถิ่นนั้นๆได้ด้วย

5. การกระจายรายได้ (Income Distribution) การพัฒนาการท่องเที่ยวควรเป็นรูปแบบที่จะนำรายได้เข้าท้องถิ่นนั้นให้มากที่สุดเพื่อประโยชน์ระยะยาวของชุมชน

6. การจ้างงาน (Employment) คุณภาพของงานสำหรับคนในท้องถิ่นควรเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว กล่าวคือ มุ่งเสริมรูปแบบของงานที่มีความน่าสนใจและได้รับผลตอบแทนสูง

แนวคิดองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว (3 As)

Burkart and Mabrik (1981, อ้างในสงกรานต์ ศรีจันทร์, 2546) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า แหล่งหรือสถานที่ที่สามารถจะส่งเสริมหรือพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์ควรมีองค์ประกอบที่สำคัญอย่างน้อย 3 องค์ประกอบ หรือที่รู้และเรียกโดยทั่วไปในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวว่า 3 As ประกอบด้วย

สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) สิ่งดึงดูดใจนั้นเป็นองค์ประกอบแรกที่มีบทบาทศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวของสถานที่ สิ่งดึงดูดใจมีความหมายครอบคลุมค่อนข้างกว้างขวางแต่อย่างน้อยที่สุดต้องมีประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับความมีชื่อเสียง สุนทรียภาพ ความสวยงาม คุณค่าเชิงประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ทั้งนี้อาจหมายรวมไปถึงคุณค่าเชิงวิชาการ การถ่ายทอดประสบการณ์และการเรียนรู้

การเข้าถึง (Accessibility) การเข้าถึงเป็นองค์ประกอบที่จะเชื่อมโยงให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าไปเยี่ยมชมสถานที่ หากขาดองค์ประกอบส่วนนี้หรือมีองค์ประกอบนี้ แต่มีสภาพไม่สมบูรณ์ อาจทำให้ศักยภาพเชิงการท่องเที่ยวลดลง ทั้งนี้การเข้าถึงส่วนใหญ่หมายถึงเส้นทางคมนาคมต้องมีความเหมาะสมกับสภาพหรือลักษณะของสถานที่/แหล่งท่องเที่ยว

สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenity) องค์ประกอบส่วนนี้ จัดเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนในการดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการของสถานที่ ก่อนการตัดสินใจเลือกเดินทางไปท่องเที่ยว นอกเหนือจากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้จะเดินทาง เช่น เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพ ยานพาหนะ วันหยุด และอื่นๆ แล้ว ปัจจัยเชิงพื้นที่ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น ห้องสุขา ที่จอดรถ ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และอื่นๆ ล้วนมีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ทั้งสิ้น ทำนองเดียวกันหรือคล้ายกับการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต้องมีความเพียงพอและเหมาะสมกับประเภทหรือลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว

3. แหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม

หาดสะกอม ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ห่างจากตัวเมืองสงขลา 53 กิโลเมตร และห่างจากอำเภอจะนะ 15 กิโลเมตร เป็นสถานที่เหมาะแก่การพักผ่อน แคมป์ปิ้ง มีหาดทรายสีขาวทอดยาวเป็นระยะทางกว่า 5 กิโลเมตร เป็นหาดที่มีความสมบูรณ์ของธรรมชาติ สงบ ไม่มีคนพลุกพล่าน มีร้านอาหาร อาหารทะเลสดๆ และที่พักให้บริการ ห่างจากชายฝั่งประมาณ 2 กิโลเมตร มีเกาะขาม ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเช่าเรือประมงข้ามไปตกปลาที่เกาะขามซึ่งมีปลาชุกชุม ซึ่งคนจังหวัดสงขลาและจังหวัดใกล้เคียงจะรู้จักเป็นอย่างดี

หาดสะกอมเป็นสถานที่ที่เส้นทางการคมนาคมสะดวกสบาย องค์การบริหารส่วนตำบลสะกอมซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดูแลและรับผิดชอบในพื้นที่ตำบลสะกอม จัดกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติบริเวณหาดสะกอมเป็นประจำทุกปี ในชื่อกิจกรรม “วันรักษ์เกาะขาม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืนและปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนในพื้นที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาสิ่งแวดล้อม และดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวหาดสะกอมมากขึ้น โดยมีกิจกรรมอนุรักษ์มากมาย เช่น ปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ ดำน้ำ ปลูกปะการัง ผูกทุ่นจอดเรือ ดำน้ำเก็บขยะแนวปะการังและ เก็บขยะบนเกาะ มีนิทรรศการเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานต่างๆ

ภาพที่ 1 ที่ตั้งแหล่งท่องเที่ยว หาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

ภาพที่ 2 สถานที่ท่องเที่ยว หาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอกงหรา จังหวัดสงขลา

ภาพที่ 3 สถานที่พักผ่อนอากาศ บริเวณหาดสะกอม ตำบลสะกอม อำเภอกงหรา จังหวัดสงขลา

4. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จักรกริศน์ ปันศิริ (2551) ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำตกศิลาเพชร ขององค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน โดยศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำตกศิลาเพชรในด้านต่างๆ พบว่า ด้านการบริหารจัดการ ประชาชนในตำบล มีความคิดเห็น โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นมากที่สุดคือ อบต.ควรสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นที่น้อยที่สุด คือ ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานด้านแหล่งท่องเที่ยวให้แต่ละหมู่บ้านทราบทุก 3 เดือน ด้านสิ่งแวดล้อม ประชาชนในตำบลศิลาเพชร มีความคิดเห็นในด้านนี้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ อบต.ควรจัดให้มีถังขยะแยกประเภท ให้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ ความคิดเห็นที่น้อยที่สุด คือ อบต.ควรรณรงค์และปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากร และ ด้านการประชาสัมพันธ์ ประชาชนในตำบลศิลาเพชร มีความคิดเห็นในด้านนี้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด อบต.ควรมีป้ายประชาสัมพันธ์บอกประวัติ ชื่อที่มา และความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับน้อยที่สุด คือ อบต.ควรประชาสัมพันธ์ให้แต่ละหมู่บ้านเห็นความสำคัญของน้ำตกศิลาเพชร และ อบต.ควรประสานงานกับการกีฬาและการท่องเที่ยวจังหวัดน่าน เพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวน้ำตกศิลาเพชรให้เป็นที่รู้จักในระดับจังหวัดและประเทศ

ประชนาสีทิพย์ กระทบ (2550) ศึกษาเรื่อง ทักษะคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ โดยศึกษาทักษะคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และเปรียบเทียบความแตกต่างของทักษะคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของราษฎรในชุมชนท้องถิ่น ที่มีลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า ทักษะคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นด้านบวก ระดับทักษะคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับสูง เพศ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน มีทักษะคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บุญลือ คชเสนีย์ (2532) ศึกษาเรื่อง ความรู้ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง เก็บข้อมูลจากประชาชนในเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง จำนวน 96 คน พบว่า ผู้ที่ประกอบอาชีพหลักเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะมีความรู้และความตระหนักมากกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและผู้ที่มีพฤติกรรมมารับข่าวสารที่แตกต่างกันจะมีความตระหนักที่แตกต่างกัน

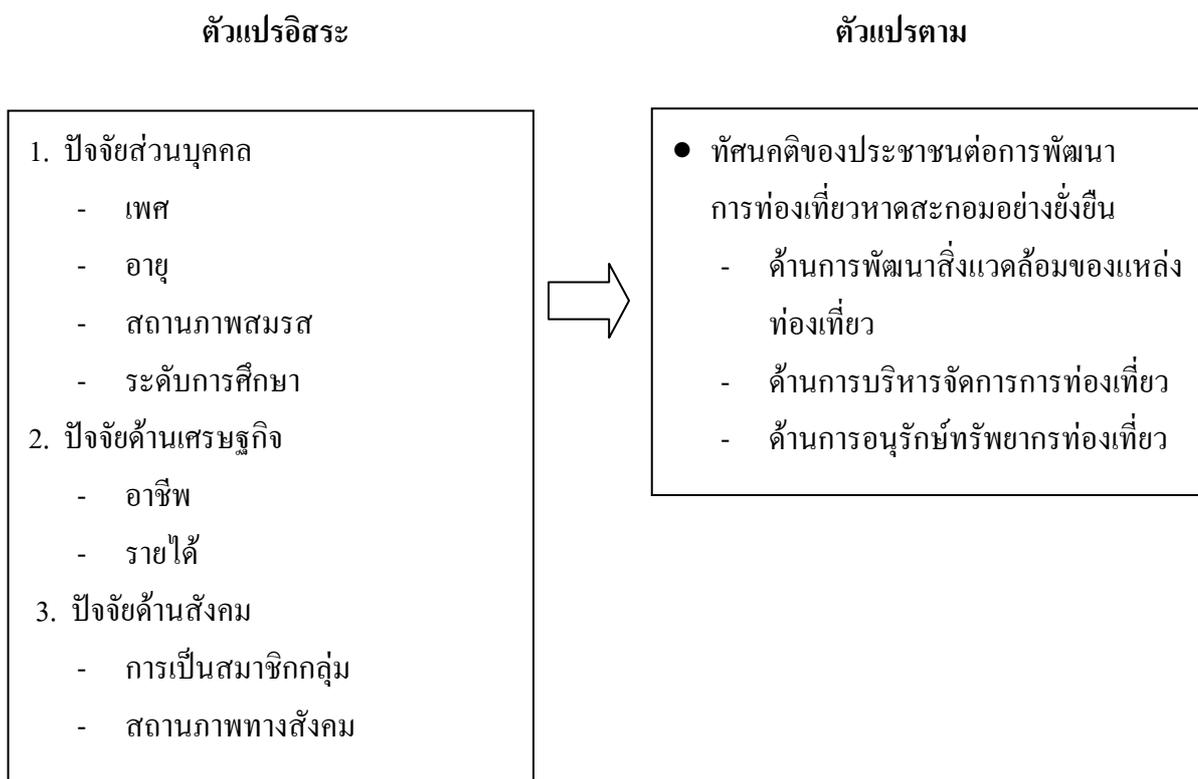
กรกฎ ตราฐ (2545) ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการตลาดคิมน้ำในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ศึกษากรณีตลาดคิมน้ำวัดดอนหวาย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการประกอบกิจการ รายได้ต่อเดือนและปัจจัยจูงใจในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการตลาดคิมน้ำวัดดอนหวายมีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการตลาดคิมน้ำวัดดอนหวาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กาญจนา ไชยชมภู และคณะ (2546) ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ดแบบยั่งยืน โดยศึกษาปัญหาและแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ดแบบยั่งยืน ผลการศึกษาพบว่า ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว มีแนวทางการพัฒนา คือ สร้างมาตรการในการควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ บริหารการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ปรับปรุงภูมิทัศน์ของอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านบริการนักท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม มีแนวทางการพัฒนา คือ สร้างความตระหนักปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างถูกต้องและเหมาะสม และด้านบริหารจัดการ มีแนวทางการพัฒนา คือ ปรับระบบการบริหารให้เหมาะสมกับพื้นที่ สร้างกฎระเบียบในการควบคุมการบริหารจัดการ สนับสนุนให้มีการรวมกลุ่ม ในการคิดและตัดสินใจร่วมกันในชุมชน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ เอกชนและประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว สร้างจิตสำนึกและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรธรรมชาติ สนับสนุนการจัดทำสื่อเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวของอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ด และสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร และกิจกรรมท่องเที่ยว

งานวิจัยที่พบส่วนใหญ่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะให้ความสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยภาพรวมอยู่ในระดับที่เห็นด้วย เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวซึ่งแบ่งออกเป็นด้านๆ เช่น ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หรืออาจจะเป็นแนวทางการพัฒนาสิ่งแวดล้อม และมีการนำเอาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจ และปัจจัยทางสังคม และองค์ประกอบอื่นๆ มาศึกษาประกอบด้วย เพื่อที่จะหาสาเหตุและปัญหาในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่อไป

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีต่างๆ มาเป็นฐานความคิดในการดำเนินการวิจัย ทั้งการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และสรุปผล โดยใช้กระบวนการวิจัยต่างๆ เพื่อนำไปสู่แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน” มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอกงหรา จังหวัดสงขลา ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 4,751 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอกงหรา จังหวัดสงขลา ตามรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาและนายกองค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม (จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ณ วันที่ 31 สิงหาคม 2551) จากประชากรทั้งหมด 4,751 คน จากจำนวนหมู่บ้าน 8 หมู่บ้านซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรยามานะ (Yamane, 1973 : 727-728) และกำหนดให้ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มที่ยอมรับได้ (Sampling Error) เท่ากับ .05

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N คือ จำนวนของประชากรทั้งหมด

e คือ ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (โดยกำหนดให้เท่ากับ 0.05)

$$\text{แทนค่า } n = \frac{4,751}{1 + 4,751(.05)^2}$$

$$= 368.93$$

ดังนั้นจะได้กลุ่มตัวอย่างในชั้นต่ำที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 370 คนจากประชากร 4,751 คน

2. กำหนดจำนวนประชากรในอำเภอเทพา โดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จากประชากรทั้งหมด 4,751 คน จากจำนวนหมู่บ้าน 8 หมู่บ้านซึ่งได้กลุ่มตัวอย่าง รายละเอียดดังตาราง 2

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มชั้น} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในแต่ละกลุ่มชั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ผลการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของแต่ละหมู่บ้าน ดังตาราง 1

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตำบลสะกอม จำแนกตามหมู่บ้าน

หมู่บ้าน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม	1,299	101
หมู่ที่ 2 บ้านสวรรค์	438	34
หมู่ที่ 3 บ้านม่วงถ้ำ	511	40
หมู่ที่ 4 บ้านพรุหลุมพี	511	40
หมู่ที่ 5 บ้านท่าแมงลัก	906	70
หมู่ที่ 6 บ้านแซะ	549	43
หมู่ที่ 7 บ้านพรุโต๊ะคอน	203	16
หมู่ที่ 8 บ้านเขาน้อย	334	26
รวม	4,751	370

2. เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) มีจำนวน 1 ชุด โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลประชากร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ การเป็นสมาชิกกลุ่ม สถานภาพทางสังคม

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน โดยให้แสดงความคิดเห็นว่าแต่ละด้านประชาชนเห็นด้วยเพียงใด ตามมาตรวัด 5 ระดับ ของไลเคิร์ต (Likert) ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ ลักษณะของคำถามเป็นแบบปลายเปิด

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎี เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาในการสร้างคำถาม
2. วิเคราะห์ขอบเขตการศึกษา วัตถุประสงค์และกำหนดกรอบแนวคิดที่เกี่ยวกับเนื้อหาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้ครอบคลุมรายละเอียดของเนื้อหาทั้งหมด
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขและผ่านความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นนำผลการตรวจสอบแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
5. ปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิให้ถูกต้อง สมบูรณ์
6. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ และผ่านความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน
7. หาค่าความเชื่อมั่น นำแบบสอบถามตามข้อ 6 มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.8516

3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประสานสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล จากทุกหมู่บ้าน
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ในพื้นที่ตำบลสะกอม จำนวน 370 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ดำเนินการหาค่าทางสถิติวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS for Windows (Statistical Package for Social Science) นำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ตำบลสะกอม โดยการแจกแจงความถี่ (frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้านทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean)

การแปลความหมายระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ใช้การแปลความหมายตามเกณฑ์ ดังนี้

การประเมินระดับความพึงพอใจ ผู้ศึกษาใช้เกณฑ์ประเมินค่าตามแนวคิดของ เบสต์ (Best, 1997:174, อ้างถึงใน รุ่งโรจน์ สิริโพรานานนท์, 2546 : 24) โดยมีสูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าอันตรายภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ \text{คะแนนสูงสุด} &= 5 \text{ คะแนน} \\ \text{คะแนนต่ำสุด} &= 1 \text{ คะแนน} \\ \text{จำนวนระดับ} &= 5 \text{ ระดับ} \\ \text{ดังนั้น ค่าอันตรายภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว กำหนดให้ช่วงคะแนนห่างกันเท่ากับ 0.8

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.21 - 5.00	มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3.41 - 4.20	มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ เห็นด้วย
2.61 - 3.40	มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ไม่แน่ใจ
1.81 - 2.60	มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ไม่เห็นด้วย
1.00 - 1.80	มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. การหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่อทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษา) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (อาชีพ และรายได้) และปัจจัยด้านสังคม (การเป็นสมาชิกกลุ่มและสถานภาพทางสังคม) กับความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม โดยใช้วิธีการทดสอบการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi - Square Test) ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเรื่อง ทักษะคิดของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน, เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคมกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษาครั้งนี้จำนวน 370 คน โดยเก็บแบบสอบถามกลับมาได้จำนวน 370 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 เท่ากับจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ศึกษา ทั้งนี้มีขอบเขตการศึกษาโดยศึกษาจากประชาชนอยู่ในพื้นที่ตำบลตะกอม อำเภอเทพา จากข้อมูลที่ได้รับรวมได้ทั้งหมด นำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเสนอผลการศึกษา ดังนี้ คือ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยทางด้านสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ต่อเดือน การเป็นสมาชิกกลุ่มและสถานภาพทางสังคม

4.2 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

- ก. ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว
- ข. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว
- ค. ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

4.3 ข้อมูลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

4.4 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมในประเด็นอื่นๆ

4.1 ข้อมูลด้านปัจจัยบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยทางสังคม

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยทางด้านสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ต่อเดือน การเป็นสมาชิกกลุ่มและสถานภาพทางสังคม โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์คือ ค่าความถี่และค่าร้อยละ สรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลดังแสดงในตารางที่ 3
 ตารางที่ 3 ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n = 370)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	156	42.2
หญิง	214	57.8
อายุ		
18-29 ปี	123	32.7
30-39 ปี	107	28.9
40-49 ปี	92	24.9
50-59 ปี	39	10.5
60 ปีขึ้นไป	11	3.0
สถานภาพสมรส		
โสด	123	33.2
สมรส	211	57.0
หย่าร้าง	17	4.6
หม้าย	19	5.1
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	127	34.3
มัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า	155	41.9
ปริญญาตรี	86	23.2
สูงกว่าปริญญาตรี	2	0.5

จากตารางที่ 3 แสดงข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าครึ่ง หรือร้อยละ 57.8 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 42.2 เป็นเพศชาย

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18-29 ปี ร้อยละ 32.7 รองลงมาคืออายุอยู่ในช่วง 30-39 ปี ร้อยละ 28.9 นอกจากนั้น มีอายุอยู่ในช่วง 40-49 ปี ร้อยละ 24.9 มีอายุอยู่ในช่วง 50-59 ปี และอายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป ร้อยละ 10.5 และ ร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

สถานภาพสมรสผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 57 รองลงมา สถานภาพโสด ร้อยละ 33.2 มีสถานภาพหม้ายและสถานภาพหย่าร้าง ร้อยละ 5.2 และ 4.6 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ร้อยละ 41.9 รองลงมา ระดับการศึกษาประถมศึกษา ร้อยละ 34.3 ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 33.2 และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 0.5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยเศรษฐกิจดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ร้อยละของปัจจัยเศรษฐกิจ

ข้อมูลด้านปัจจัยเศรษฐกิจ	จำนวน (n = 370)	ร้อยละ
อาชีพ		
เกษตรกร	153	41.4
รับราชการ พนักงาน	13	3.5
รัฐวิสาหกิจ		
ค้าขาย/ธุรกิจ	41	11.1
พนักงานบริษัท	25	6.8
นักเรียน/นักศึกษา	67	18.1
นักการเมือง	2	0.5
รับจ้าง	66	17.8
อื่นๆ ระบุ	3	0.8
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 3,000 บาท	78	21.1
3,000 – 5,000 บาท	132	35.7
5,001 – 8,000 บาท	101	27.3
8,001 บาท ขึ้นไป	59	15.9

จากตารางที่ 4 แสดงข้อมูลด้านปัจจัยเศรษฐกิจ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 41.4 รองลงมา เป็นนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 18.6 ประกอบอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 17.8 ประกอบอาชีพค้าขาย ร้อยละ 11.1 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท ร้อยละ 6.8 ประกอบอาชีพรับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 3.5 ประกอบอาชีพอื่นๆ และประกอบอาชีพนักการเมือง ร้อยละ 0.8 และ ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 3,000 - 5,000 บาท ร้อยละ 35.7 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 5,001 - 8,000 บาท ร้อยละ 27.3 มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 3,000 บาท และมีรายได้ต่อเดือน 8,001 บาท ขึ้นไป ร้อยละ 21.1 และ ร้อยละ 15.9 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านปัจจัยส่วนบุคคลดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ร้อยละของปัจจัยด้านสังคม

ข้อมูลด้านปัจจัยสังคม	จำนวน (n = 370)	ร้อยละ
การเป็นสมาชิกกลุ่ม		
กลุ่มอาชีพ	81	21.9
กลุ่มอนุรักษ์	25	6.8
อื่นๆ ระบุ		
- กลุ่มน้ำยาง	1	0.27
- กลุ่มแม่บ้าน	3	0.81
- ธนาคารหมู่บ้าน	3	0.81
- ฟาร์มวัว	1	0.27
- สมาชิก ธ.ก.ส.	1	0.27
- ออมทรัพย์	11	2.97
ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด	244	65.9
สถานภาพทางสังคม		
กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน	6	1.6
ประธานกลุ่ม/องค์กร	5	1.4
อาสาสมัครของชุมชน	33	8.9
บุคคลทั่วไป	325	87.8
อื่นๆ ระบุ		
- ตรวจสอบบัญชีกลุ่มน้ำยาง	1	0.3

จากตารางที่ 5 แสดงข้อมูลด้านปัจจัยสังคม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด ร้อยละ 65.9 รองลงมาเป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพ ร้อยละ 21.9 เป็นสมาชิกกลุ่มอนุรักษ์ และกลุ่มอื่นๆ (กลุ่มน้ำยาง กลุ่มแม่บ้าน ชนาคารหมู่บ้าน ฟาร์มวัว สมาชิก ธ.ก.ส. และออมทรัพย์) ร้อยละ 6.8 และ ร้อยละ 5.4 ตามลำดับ

สถานภาพทางสังคมผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สถานภาพทางสังคมเป็นบุคคลทั่วไป ร้อยละ 87.8 รองลงมาสถานภาพทางสังคมเป็นอาสาสมัครของชุมชน (อปพร. ชรบ. อสม. ฯลฯ) ร้อยละ 8.9 สถานภาพทางสังคมเป็นกำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ร้อยละ 1.6 สถานภาพทางสังคมเป็นประธานกลุ่ม/องค์กร และสถานภาพทางสังคมเป็นอื่นๆ (ตรวจสอบบัญชีกลุ่มน้ำยาง) ร้อยละ 1.4 และ 0.3 ตามลำดับ

4.2 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4 -4.7

ตารางที่ 6 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย			
ทัศนคติของประชาชน	อย่าง ยิ่ง	ด้วย	ไม่ เห็นใจ	ไม่ เห็น	ไม่ เห็น ด้วย			
ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว								
1. ท่านเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดสะกอม เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ไม่มีความเป็นระเบียบและไม่สวยงาม	156 (42.2)	147 (39.7)	43 (11.6)	21 (5.7)	3 (0.8)	4.17	0.90	4

ตารางที่ 6 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปล ค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น			
ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว								
2. ท่านเห็นว่าร้านอาหาร และสิ่งปลูกสร้างต่างๆ บริเวณแหล่งท่องเที่ยว หาดสะกอม ควรมีความ กลมกลืนกัน มีความเป็น ระเบียบเรียบร้อย และ สะอาดมากกว่านี้	150 (40.5)	187 (50.5)	29 (7.8)	4 (1.1)	0 (0.0)	4.31	0.66	5
3. ท่านเห็นว่าระบบ สาธารณูปโภคบริเวณหาด สะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการ กำจัดขยะ ควรได้รับการ ปรับปรุง	173 (46.8)	169 (45.7)	24 (6.5)	3 (0.8)	1 (0.3)	4.38	0.67	5
4. ท่านเห็นว่าควรมีสิ่ง อำนวยความสะดวกเพิ่ม มากขึ้น เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ โทรศัพท์สาธารณะ เป็น ต้น	165 (44.6)	174 (47.0)	24 (6.5)	6 (1.6)	1 (0.3)	4.34	0.70	5
5. ท่านเห็นว่าถนนทางเข้า หาดสะกอม ไม่มีความ สะดวก และไม่ปลอดภัย	148 (40.0)	155 (41.9)	49 (13.2)	14 (3.8)	4 (3.8)	4.16	0.87	4

ตารางที่ 6 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปล ค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น			
ทัศนคติของประชาชน								
ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว								
6. ท่านเห็นว่าป้ายแสดง ความหมาย เช่น ป้ายบอก ทางเข้าหาด ฯลฯ มีความไม่ ชัดเจน	137 (35.4)	165 (44.6)	53 (14.3)	17 (4.6)	4 (1.1)	4.09	0.88	4
รวม						4.24	0.56	5

จากตารางที่ 6 แสดงผลวิเคราะห์เกี่ยวกับ ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนในด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.24$) และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเรียงลำดับตามคะแนนความสำคัญ ได้แก่ ประเด็นท่านเห็นว่าระบบสาธารณูปโภคบริเวณหาดสะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการกำจัดขยะ ควรได้รับการปรับปรุง ($\bar{X} = 4.38$) ประเด็นท่านเห็นว่าควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มมากขึ้น เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ โทรศัพท์ สาธารณะ เป็นต้น ($\bar{X} = 4.34$) ประเด็นท่านเห็นว่าร้านอาหาร และสิ่งปลูกสร้างต่างๆ บริเวณแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม ควรมีความกลมกลืนกัน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และสะอาดมากกว่านี้ ($\bar{X} = 4.31$) ประเด็น ท่านเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดสะกอม เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม ($\bar{X} = 4.17$) ประเด็นท่านเห็นว่าถนนทางเข้าหาดสะกอม ไม่มีความสะดวก และไม่ปลอดภัย ($\bar{X} = 4.16$) และประเด็นท่านเห็นว่าป้ายแสดงความหมาย เช่น ป้ายบอกทางเข้าหาด ฯลฯ มีความไม่ชัดเจน ($\bar{X} = 4.09$) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว								
1. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรจัดให้มีแหล่ง จำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ในสถานที่ ท่องเที่ยวหาดสะกอมไม่มี ความเป็นระเบียบ	157 (42.4)	184 (49.7)	24 (6.5)	5 (1.4)	0 (0.0)	4.33	0.66	5
2. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัย หรือ อปพร. ดูแลนักท่องเที่ยว	170 (45.9)	174 (47.0)	18 (4.9)	8 (2.2)	0 (0.0)	4.37	0.68	5
3. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรจัดตั้งศูนย์ ประสานงานข้อมูลแหล่ง ท่องเที่ยว	150 (40.5)	178 (48.1)	36 (9.7)	4 (1.1)	2 (0.5)	4.27	0.72	5
4. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรมีการสำรวจ ความคิดเห็นของประชาชน ด้านการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำ แผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	156 (42.2)	181 (48.9)	28 (7.6)	4 (1.1)	1 (0.3)	4.32	0.68	5

ตารางที่ 7 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย			
ทัศนคติของประชาชน								
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว								
5. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีกิจกรรมในแต่ละด้าน เช่น ด้านการบริหารจัดการด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ด้านประชาสัมพันธ์ เป็นต้น	157 (42.4)	176 (48.9)	32 (8.6)	5 (1.4)	0 (0.0)	4.31	0.68	5
6. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาดูงานการท่องเที่ยว เพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม	151 (40.8)	172 (46.5)	41 (11.1)	5 (1.4)	1 (0.3)	4.26	0.73	5
7. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่อง การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	150 (40.5)	182 (49.2)	29 (7.8)	7 (1.9)	2 (0.5)	4.27	0.73	5

ตารางที่ 7 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว								
8. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรมีป้ายประชาสัมพันธ์ระดับออกประวัติของแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม เช่น หาดสะกอม เกาะขาม เจดีย์เขาล้อน เป็นต้น	160 (43.2)	189 (51.1)	17 (4.6)	2 (0.5)	2 (0.5)	4.36	0.65	5
9. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดเพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม ให้เป็นที่รู้จักในระดับจังหวัด และประเทศ	153 (41.4)	190 (51.4)	25 (6.8)	1 (0.3)	1 (0.3)	4.33	0.64	5
10. ท่านเห็นว่า อบต. ควรจัดให้มีการประชุมผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชนเกี่ยวกับการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นต่างๆ	142 (38.4)	205 (55.4)	22 (5.9)	1 (0.3)	0 (0.0)	4.32	0.59	5

ตารางที่ 7 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว								
11. ท่านเห็นว่า อบต. ควรมีการประเมินผลและ รายงานผลการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวให้ประชาชน ทราบ	147 (39.7)	193 (52.2)	25 (6.8)	3 (0.8)	2 (0.5)	4.41	2.17	5
รวม						4.32	0.50	5

จากตารางที่ 7 แสดงผลวิเคราะห์เกี่ยวกับ ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนในด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.32$) และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเรียงลำดับตามคะแนนความสำคัญ ได้แก่ ประเด็นท่านเห็นว่า อบต. ควรมีการประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประชาชนทราบ ($\bar{X} = 4.41$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย หรือ อปพร. ดูแลนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.37$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรมีป้ายประชาสัมพันธ์บอกประวัติ ของแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม เช่น หาดสะกอม เกาะขาม เจดีย์เขาสีอน เป็นต้น ($\bar{X} = 4.36$) ประเด็น ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีแหล่งจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในสถานที่ท่องเที่ยวหาดสะกอมไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงามและประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดเพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม ให้เป็นที่รู้จักในระดับจังหวัด และประเทศ ($\bar{X} = 4.33$) ประเด็นท่าน

เห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและท่านเห็นว่า อบต. ควรจัดให้มีการประชุมผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน เกี่ยวกับการดำเนินงานการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และเปิดโอกาสให้ประชาชน ได้แสดงความคิดเห็นต่างๆ ($\bar{X} = 4.32$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีคณะกรรมการดูแลกิจกรรมในแต่ละด้าน เช่น ด้านการบริหาร ($\bar{X} = 4.31$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดตั้งศูนย์ประสานงานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ($\bar{X} = 4.27$) และประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาดูงานการท่องเที่ยว เพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม ($\bar{X} = 4.26$) ตามลำดับ

ตารางที่ 8 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว								
1. ท่านเห็นว่าหาดสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามสมควรที่จะอนุรักษ์ไว้	191 (51.6)	162 (43.8)	15 (4.1)	1 (0.3)	1 (0.3)	4.46	0.62	5
2. ท่านเห็นว่าควรที่จะมีการณรงค์ในการอนุรักษ์หาดสะกอมให้มีความเข้มข้นขึ้น	185 (50.0)	163 (44.1)	18 (4.9)	3 (0.8)	1 (0.3)	4.43	0.65	5

ตารางที่ 8 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว								
3. ท่านเห็นว่าการอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยวของ หาดสะกอม มิได้เป็นการ ขัดขวางความเจริญทาง เศรษฐกิจ	140 (37.8)	199 (53.8)	29 (7.8)	2 (0.5)	0 (0.0)	4.29	0.63	5
4. ท่านยินดีที่จะให้ความ ร่วมมือกับทุกฝ่ายในการ อนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยว ของหาดสะกอม เช่น เกาะขาม เจดีย์เขาส้อและ สภาพแวดล้อมบนหาด สะกอม	157 (42.4)	188 (50.8)	22 (5.9)	1 (0.3)	2 (0.5)	4.46	0.62	5
5. ท่านเห็นว่าประชากรใน ท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมใน การอนุรักษ์ความหลากหลาย ทางชีวภาพทางทะเล การฟื้นฟูทะเล ปะการัง และชายหาดสะกอม	171 (46.2)	169 (45.7)	25 (6.8)	5 (1.4)	0 (0.0)	4.37	0.67	5

ตารางที่ 8 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว								
6. ท่านสนับสนุนให้ บริเวณภาคสะกอม และ ทรัพยากรท่องเที่ยวอื่น เช่น เกาะขาม เป็นเขต อนุรักษ์และควรมีกิจกรรม เกี่ยวกับการอนุรักษ์ สภาพแวดล้อม เพื่อเป็น แหล่งท่องเที่ยวที่มีความ ยั่งยืน	174 (47.0)	172 (46.5)	21 (5.7)	2 (0.5)	1 (0.3)	4.39	0.65	5
7. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรณรงค์และ ปลูกจิตสำนึกสร้างควม ตระหนักในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมทางทะเล	176 (47.6)	175 (47.3)	15 (4.1)	3 (0.8)	1 (0.3)	4.41	0.64	5
8. ท่านเห็นว่าภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงาน ท้องถิ่นควรดำเนินการ หรือให้การสนับสนุน กิจกรรมเกี่ยวกับ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ	164 (44.3)	184 (49.7)	22 (5.9)	0 (0.0)	0 (0.0)	4.38	0.60	5

ตารางที่ 8 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว (ต่อ)

	ระดับทัศนคติ (%)					\bar{X}	S.D	แปลค่า
	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง			
ทัศนคติของประชาชน								
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว								
9. ท่านเห็นว่าหน่วยงาน ท้องถิ่นควรเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับ สิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ	163 (44.1)	185 (50.0)	18 (4.9)	2 (0.5)	2 (0.5)	4.36	0.65	5
รวม						4.38	0.45	5

จากตารางที่ 8 แสดงผลวิเคราะห์เกี่ยวกับ ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืนในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.38$) และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเรียงลำดับตาม คะแนนความสำคัญ ได้แก่ ประเด็นท่านเห็นว่าภาคสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม สมควรที่จะอนุรักษ์ไว้ ($\bar{X} = 4.46$) ประเด็นท่านเห็นว่าควรที่จะมีการรณรงค์ในการอนุรักษ์ภาคสะกอมให้มีความเข้มแข็งขึ้น ($\bar{X} = 4.43$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรรณรงค์และปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ($\bar{X} = 4.41$) ประเด็น ท่านสนับสนุนให้บริเวณภาคสะกอม และทรัพยากรท่องเที่ยวอื่น เช่น เกาะขาม เป็นเขตอนุรักษ์และควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน ($\bar{X} = 4.39$) ประเด็นท่านเห็นว่าภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงานท้องถิ่นควรดำเนินการหรือให้การสนับสนุนกิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.38$) ประเด็นท่านเห็นว่าประชากรในท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ทางทะเล การฟื้นฟูทะเล ปะการัง และชายหาด ของแหล่ง

ท่องเที่ยวหาดสะกอม ($\bar{X} = 4.37$) ประเด็นท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ($\bar{X} = 4.36$) ประเด็นท่านยินดีที่จะให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวของหาดสะกอม เช่น เกาะขาม เจดีย์เขาลือ และสภาพแวดล้อมบนหาดสะกอม ($\bar{X} = 4.34$) และประเด็นท่านเห็นว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวของหาดสะกอม มิได้เป็นการขัดขวางความเจริญทางเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 4.39$) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 ข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน	\bar{X}	S.D.	แปลค่า
ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว	4.24	0.56	5
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว	4.32	0.50	5
ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว	4.38	0.45	5

จากตารางที่ 9 แสดงผลวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลแสดงทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนในด้านต่างๆ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในความคิดเห็นที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.38$) ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.32$) และด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.24$) ตามลำดับ

4.3 ข้อมูลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคลกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ดังรายละเอียดในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับทัศนคติ (%)				χ^2	df	P_Value
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	รวม			
1.เพศ					0.827	2	0.661
ชาย	97(62.2)	56(35.9)	3(1.9)	156(100.0)			
หญิง	124(57.9)	84(39.3)	6(2.8)	214(100.0)			
2.อายุ					15.945	8	0.043*
18-29 ปี	64(52.9)	53(43.8)	4(3.3)	121(100.0)			
30-39 ปี	63(58.9)	43(40.2)	1(0.9)	107(100.0)			
50-59 ปี	33(84.6)	5(14.8)	1(0.9)	39(100.0)			
60 ปี ขึ้นไป	5(45.5)	6(54.5)	0(0)	11(100.0)			
3.สถานภาพสมรส					8.710	6	0.191
สมรส	135(64.0)	72(34.1)	4(1.9)	211(100.0)			
หย่าร้าง	9(52.9)	8(47.1)	0(0.0)	17(100.0)			
หม้าย	14(73.7)	5(26.3)	0(0.0)	19(100.0)			
4.ระดับการศึกษา					5.575	6	0.472
ประถมศึกษา	86(67.7)	39(30.7)	2(1.6)	127(100.0)			
มัธยมศึกษา	86(55.5)	65(41.9)	4(2.6)	155(100.0)			
ปริญญาตรี	48(55.8)	35(40.7)	3(3.5)	86(100.0)			
สูงกว่าปริญญาตรี	1(50.0)	1(50.0)	0(0.0)	2(100.0)			

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า

เพศ มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเพศหญิงมีทัศนคติใกล้เคียงกับเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 62.2 และ 57.9 ตามลำดับ และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง เพศ กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อายุ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดย ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 18-29 ปี 30-39 ปี 40-49 ปี 50-59 ปีและมากกว่า 60 ปี ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่มีสัดส่วนแตกต่างกันตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 18-29 ปี ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 40-49 ปี 50-59 ปีและ 60 ปี ขึ้นไป

สถานภาพสมรส มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยสถานภาพที่สมรสแล้วมีทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืนคิดเป็นร้อยละ 64 และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง สถานภาพสมรส กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระดับการศึกษา มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา มีทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน คิดเป็นร้อยละ 67.7 และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า การศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 11 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจ กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคสะกอมอย่างยั่งยืน

ปัจจัยเศรษฐกิจ	ระดับทัศนคติ (%)			รวม	χ^2	df	P_Value
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ				
อาชีพ					28.354	14	0.013*
เกษตรกรกรม	109(91.4)	43(57.9)	1(3.7)	153(100.0)			
รับราชการ/ พนักงาน							
รัฐวิสาหกิจ	10(76.9)	2(15.4)	1(7.7)	13(100.0)			
ค้าขาย/ธุรกิจ	19(46.3)	21(51.2)	1(2.4)	41(100.0)			

ตารางที่ 11 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจ กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน (ต่อ)

ปัจจัยเศรษฐกิจ	ระดับทัศนคติ (%)			รวม	χ^2	df	P_Value
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ				
อาชีพ							
พนักงานบริษัท	15(60.0)	10(40.0)	0(0.0)	25(100.0)			
นักเรียน/นักศึกษา	34(50.7)	31(46.3)	2(3.0)	67(100.0)			
รับจ้าง	31(47.0)	31(47.0)	4(6.1)	66(100.0)			
อื่นๆ ระบุ	1(33.3)	2(66.7)	0(0.0)	3(100.0)			
รายได้เฉลี่ย/เดือน					14.580	6	0.024*
ต่ำกว่า 3,000 บาท	43(55.1)	33(42.3)	2(2.6)	78(100.0)			
3,000 – 5,000 บาท	70(53.0)	59(44.7)	3(2.3)	132(100.0)			
5,001 – 8,000 บาท	61(60.4)	36(35.6)	4(4.0)	101(100.0)			
8,001 บาท ขึ้นไป	47(79.7)	12(20.3)	0(0.0)	59(100.0)			

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเศรษฐกิจ กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า อาชีพ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเกษตรกร รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ธุรกิจ พนักงานบริษัท นักเรียน/นักศึกษา นักการเมือง รับจ้างและอื่นๆ ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างกันตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเกษตรกร ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ธุรกิจ พนักงานบริษัท นักเรียน/นักศึกษา นักการเมือง รับจ้างและอื่นๆ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท 3,000 – 5,000 บาท 5,001-8,000 บาทและมากกว่า 8,000 บาท ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วย

อย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 – 5,000 บาท ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท 5,001-8,000 บาทและ 8,001 บาท ขึ้นไป

ตารางที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

ปัจจัยสังคม	ระดับทัศนคติ (%)				χ^2	df	P_Value
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	รวม			
การเป็นสมาชิกกลุ่ม					36.145	6	0.000*
กลุ่มอาชีพ	63(77.8)	16(19.8)	2(2.5)	81(100.0)			
กลุ่มอนุรักษ์	22(88.0)	3(12.0)	0(0.0)	25(100.0)			
อื่นๆ	16(80.0)	3(15.0)	1(5.0)	20(100.0)			
ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด	120(49.2)	118(48.4)	6(2.5)	244(100.0)			
สถานภาพทางสังคม					8.017	8	0.432
กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน	5(83.3)	1(16.7)	0(0.0)	6(100.0)			
อาสาสมัครของชุมชน	23(69.7)	10(30.0)	0(0.0)	33(100.0)			
บุคคลทั่วไป	187(57.5)	129(39.7)	9(2.8)	325(100.0)			
อื่นๆ	1(100.0)	0(0.0)	0(0.0)	1(100.0)			

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน พบว่า การเป็นสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามเป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพ กลุ่มอนุรักษ์ กลุ่มอื่นๆและไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใดให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพ กลุ่มอนุรักษ์และ กลุ่มอื่นๆ

สถานภาพทางสังคม มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง โดย กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน มีทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมอย่างยั่งยืน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และเมื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางสังคม กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมอย่างยั่งยืน พบว่าสถานภาพทางสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.4 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมในประเด็นอื่นๆ

ตารางที่ 13 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาคะกอมในประเด็นอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ	ความถี่
ควรเพิ่มความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว สิ่งที่จะต้องทำก่อนคือการประชาสัมพันธ์ให้รู้ถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว	8
ควรจัดเวรยามลาดตระเวนตามแหล่งท่องเที่ยว	1
ควรมีป้ายชี้ทางแหล่งท่องเที่ยว	7
ควรมีการกำจัดขยะบริเวณชายหาดอย่างถูกวิธี	6
การจัดให้เสนอของบประมาณในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว	4
ควรพัฒนาหาดให้สะอาดและอนุรักษ์ธรรมชาติ	30
ควรจัดกิจกรรมที่หาคะกอมให้มากกว่านี้	2
ควรจัดระบบบุคลากรให้มั่นคง	1
ควรจัดสถานที่ให้น้ำดื่มน้ำใช้มากขึ้นจะได้เป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยว ควรจัดสถานที่ให้หลากหลาย เช่น สวนสนุก สถานที่ออกกำลังกาย	1
ควรมีการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนี้ให้น่าอยู่น่าเที่ยวมากขึ้นค่ะ	1
จากปัญหาความไม่สงบ3จังหวัดทำให้นักท่องเที่ยวจากพื้นที่ดังกล่าวเข้ามาเที่ยวและพักผ่อนมากขึ้นเป็นโอกาสดีแต่ควรมีมาตรการการพัฒนาเพื่อรองรับของนักท่องเที่ยวดังกล่าวให้เกิดความพึงพอใจ	1

ตารางที่ 13 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	ความถี่
ดูแลเรื่องยาเสพติดเพื่อไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุม	1
นำสัญลักษณ์ท้องถิ่นดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว เช่น รูปหนังตะลุง	1
เน้นการสร้างจิตสำนึกให้มาก	2
ประชาชนให้ความร่วมมือมากกว่านี้	1
ให้มีหน่วยงานรับผิดชอบความสะอาดราคาอาหารความปลอดภัยต่อบุคคลภายนอก	1
ควรเพิ่มตู้โทรศัพท์สาธารณะและที่จอดรถ	1
อยากให้ผู้นำท้องถิ่นมีความเข้มแข็งกว่านี้อยากให้มีการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้นไปอีก	1
อยากให้มีการพัฒนาชายหาดให้มีความสะอาดมีความร่มรื่นและเป็นแหล่งท่องเที่ยวของตำบลสะกอมเพื่อให้เป็นที่รู้จักของบุคคลทั่วไป	1
อยากให้มีที่นั่งเล่นหรือว่าสวนสาธารณะปลูกต้นไม้ให้เยอะๆดอกไม้เยอะๆ	1
อยากให้มรดกประจำทางเข้ามารับส่งผู้โดยสารไปเขาล้อน	1
อยากให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มมากขึ้นและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	1
อยากให้ร้านขายของมากกว่านี้	1
อยากให้หน่วยงานท้องถิ่นปรับปรุงภูมิทัศน์ริมชายหาดให้สวยงามและสะอาดตา	1
อยากให้หน่วยงานท้องถิ่นและอบต.พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือหาดสะกอมให้มีศักยภาพที่ดีกว่านี้ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร้านอาหารสุขภาพและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวกว่านี้	1

จากตารางที่ 13 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ พบว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามมีข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นสำคัญที่สุด ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญ คือ ควรพัฒนาหาดให้สะอาดและอนุรักษ์ธรรมชาติ คิดเป็นความถี่สูงสุดเท่ากับ 30 คน รองลงมาเห็นว่า ควรเพิ่มความปลอดภัยกับนักท่องเที่ยว สิ่งที่จะต้องทำก่อนคือการประชาสัมพันธ์ให้รู้ถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของผู้มาเที่ยว คิดเป็นความถี่เท่ากับ 8 ควรมีป้ายชี้ทางแหล่งท่องเที่ยว คิดเป็นความถี่เท่ากับ 7 ควรมีการกำจัดขยะบริเวณชายหาดอย่างถูกวิธี คิดเป็นความถี่เท่ากับ 6 และควรจัดให้เสนอของบประมาณในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว คิดเป็นความถี่เท่ากับ 4 โดยสรุปประชาชนเสนอแนะในด้านของการอนุรักษ์ทรัพยากรหาดให้คงสภาพตามธรรมชาติและสะอาด ในขณะที่ข้อเสนอแนะลำดับรองๆ ได้แก่ ความปลอดภัย ป้ายชี้ทาง การกำจัดขยะ และให้มีงบประมาณในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัจจัยด้านเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ต่อเดือน การเป็นสมาชิกกลุ่มและสถานภาพทางสังคมที่แตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่างว่า จะมีอิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างหรือไม่ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของหาดสะกอม โดยมุ่งวิเคราะห์ทัศนคติเฉพาะองค์ประกอบด้านความคิดเห็น ในด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวและด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว รวมทั้งเพื่อทราบปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเป็นลักษณะการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยหวังว่าผลที่ได้จากการศึกษาค้างนี้ จะทำให้ทราบถึงระดับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน และสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม ให้มีประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

ในการศึกษาค้างนี้ ผู้ศึกษาได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ 2 ข้อ ได้แก่ ทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด และปัจจัยส่วนบุคคล (อายุ และระดับการศึกษา) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (อาชีพ รายได้) และปัจจัยด้านสังคม (สถานภาพทางสังคม) ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาด สะกอมอย่างยั่งยืนที่แตกต่างกัน โดยตั้งสมมติฐานการวิจัยขึ้นมา จากการศึกษานวนคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งแนวคิดต่างๆ เหล่านี้พอจะสรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนจำเป็นต้องมีการพัฒนาทั้งในมิติ ด้านเศรษฐศาสตร์ สังคม และสิ่งแวดล้อม ควบคู่กันไปโดยตลอดการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยความหมาย ทั่วๆ ไปนั้นหมายถึง การพัฒนาที่จะใช้ประโยชน์ในปัจจุบันโดยไม่กระทบกระเทือนผลประโยชน์ที่พึงมีในอนาคต หรือในอีกความหมายหนึ่งคือ การใช้ประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจ จากวัฒนธรรม หรือ ธรรมชาติในระดับที่วัฒนธรรมหรือธรรมชาติยังคงสภาพอยู่ได้อย่างถาวรกล่าวโดยสรุป การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจึงเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวและพัฒนาสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป โดยใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง เหมาะสม ด้วยการศึกษาวางแผนเพื่อส่งเสริมและสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมอย่างคุ้มค่าและยาวนานที่สุดในขณะเดียวกันต้องอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่ หรือเสื่อมสภาพน้อยที่สุดอ้างอิงจาก ภราเดช พัทม์วิเชียร (2539 : 4-7)

ในการสุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้จากประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 4,751 คน โดยใช้เทคนิคการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) สุ่มตัวอย่าง 370 คน จากประชากรทั้งหมด 4,751 คน จากจำนวนหมู่บ้าน 8 หมู่บ้าน โดยกำหนดขนาดตัวอย่างให้เป็นสัดส่วนกับจำนวนประชากรของแต่ละหมู่บ้าน จากนั้นทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละหมู่บ้านให้ครบตามจำนวนโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 370 คน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

1 สรุปผลด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยทางด้านสังคม ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ต่อเดือน การเป็นสมาชิกกลุ่มและสถานภาพทางสังคม

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าครึ่งหรือร้อยละ 57.8 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 42.2 เป็นเพศชาย ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 18-29 ปี ร้อยละ 32.7 มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 57 มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ร้อยละ 41.9 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 41.4 และมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ย 3,000 - 5,000 บาท ร้อยละ 35.7 ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มใด ร้อยละ 65.9 และมีสภาพทางสังคมเป็นบุคคลทั่วไปมากที่สุด ร้อยละ 87.8

2. สรุปผลการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

2.1 ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือ ประเด็นท่านเห็นว่าระบบสาธารณูปโภคบริเวณหาดสะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการกำจัดขยะ ควรได้รับการปรับปรุง

2.2 ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือ ประเด็นที่ท่านเห็นว่า อบต. ควรมีการประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประชาชนทราบ

2.3 ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และให้ความสำคัญกับประเด็นย่อยรายด้านในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง คือ ประเด็นที่ท่านเห็นว่าหาดสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ที่สวยงามสมควรที่จะอนุรักษ์ไว้

ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งได้แก่ ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.38$) ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.32$) และด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.24$) ตามลำดับ

3 สรุปผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและปัจจัยด้านสังคม กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคลกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

จากการศึกษาพบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 18-29 ปี 30-39 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปี ขึ้นไป ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่มีสัดส่วนแตกต่างตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 18-29 ปี ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี 40-49 ปี 50-59 ปี และ 60 ปี ขึ้นไป

นอกจากนี้ปัจจัยด้านอื่นๆ เช่น เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

จากการศึกษาพบว่า อาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเกษตรกร ราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ธุรกิจ พนักงานบริษัท นักเรียน/นักศึกษา นักการเมือง รับจ้างและอื่นๆ ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างกันตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเกษตรกร ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค้าขาย/ธุรกิจ พนักงานบริษัท นักเรียน/นักศึกษา นักการเมือง รับจ้างและอื่นๆ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท 3,000 – 5,000 บาท 5,001-8,000 บาทและ 8,001 บาท ขึ้นไป ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างกันตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 – 5,000 บาท ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 3,000 บาท 5,001-8,000 บาทและ 8,001 บาท ขึ้นไป

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านสังคมกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

จากการศึกษาพบว่าพบว่า การเป็นสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดย ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพ กลุ่มอนุรักษ์ กลุ่มอื่นๆและไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใดให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ที่มีสัดส่วนแตกต่างกันตามจำนวนประชากร กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง กว่าผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพ กลุ่มอนุรักษ์และ กลุ่มอื่นๆ

นอกจากนั้นสถานภาพทางสังคม พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

โดยสรุปแล้ว ปัจจัยเรื่อง อายุ อาชีพ รายได้ต่อเดือนและการเป็นสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์ กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ได้แก่ เพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาและสถานภาพทางสังคม

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย เรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน และการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชน และความสัมพัทธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเศรษฐกิจและปัจจัยสังคมกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 การศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด จากการศึกษพบว่าในภาพรวมแล้วทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนอยู่ในทัศนคติที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน

1.1 ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นประเด็นท่านเห็นว่าระบบสาธารณสุขปลอดภัยบริเวณหาดสะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการกำจัดขยะ ควรได้รับการปรับปรุง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกริษฐ์ ปันศิริ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำตกศิลาเพชร ขององค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน โดยศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวน้ำตกศิลาเพชรในด้านต่างๆ พบว่า ด้านสิ่งแวดล้อม ประชาชนในตำบลศิลาเพชร มีความคิดเห็นในด้านนี้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ อบต.ควรจัดให้มีถังขยะแยกประเภท ให้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ ความคิดเห็นที่น้อยที่สุด คือ อบต.ควรณรงค์และปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากร

1.2 ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าวในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่

ท่านเห็นว่า อบต. ควรมีการประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ประชาชนทราบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกริสน์ ปันศิริ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกศิลาเพชร ขององค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน โดยศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว น้ำตกศิลาเพชร ในด้านต่างๆ พบว่า ด้านการบริหารจัดการ ประชาชนในตำบล มีความคิดเห็น โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นมากที่สุดคือ อบต. ควรสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นที่น้อยที่สุด คือ ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานด้านแหล่งท่องเที่ยวให้แต่ละหมู่บ้านทราบทุก 3 เดือน

1.3 ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว จากการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญกับทัศนคติดังกล่าว ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่ท่านเห็นว่าหาดสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม สมควรที่จะอนุรักษ์ไว้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ไชยชมพู และคณะ (2546) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ดแบบยั่งยืน พบว่าด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว มีแนวทางการพัฒนา คือ สร้างมาตรการในการควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ บริหารการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ปรับปรุงภูมิทัศน์ของอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านบริการนักท่องเที่ยว

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล (อายุ และระดับการศึกษา) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ (อาชีพ รายได้) และปัจจัยด้านสังคม (สถานภาพทางสังคม) ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาด สะกอมอย่างยั่งยืนที่แตกต่างกัน

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน จากการศึกษาพบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 18-29 ปี ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประชานสิทธิ์ ภิรมมล (2550) ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ทัศนคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นด้านบวก ระดับ

ทัศนคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับสูง เพศ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเศรษฐกิจกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืนจากการศึกษาพบว่าอาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม ให้ความสำคัญกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญลือ คชเสนีย์ (2532) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง พบว่า ผู้ที่ประกอบอาชีพหลักเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะมีความรู้และความตระหนักมากกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและผู้ที่มีพฤติกรรมมารับข่าวสารที่แตกต่างกันจะมีความตระหนักที่แตกต่างกัน และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 3,000 – 5,000 บาท ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรกฎ (2545) ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของผู้ประกอบการตลาดริมน้ำในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ศึกษากรณีตลาดริมน้ำวัดดอนหวาย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการประกอบกิจการ รายได้ต่อเดือนและปัจจัยจูงใจในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการตลาดริมน้ำวัดดอนหวายมีความสัมพันธ์กับ ความคิดเห็นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการตลาดริมน้ำวัดดอนหวาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยด้านสังคมกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน จากการศึกษาพบว่า การเป็นสมาชิกกลุ่ม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด ให้ความสำคัญกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งนี้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวควรให้การสนับสนุนการพัฒนา โดยอาจจะทำเป็นโครงการของงบประมาณมาพัฒนาการท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อมให้มากกว่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภค ป้ายโฆษณาต่างๆ รวมถึงความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวด้วย

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านบริหารจัดการท่องเที่ยว

1. เพื่อเป็นการชักจูงให้นักท่องเที่ยวได้มาใช้จ่ายเงินในแหล่งท่องเที่ยว นอกเหนือจากค่าที่พัก ค่าอาหาร และค่าบริการนำเที่ยวที่เจ้าของกิจการได้รับประโยชน์แล้ว ทางจังหวัดควรหาแนวทางสนับสนุนให้มีศูนย์ส่งเสริมศิลปหัตถกรรม ที่มีเอกลักษณ์ทางภาคใต้ จัดแสดงและจำหน่ายสินค้าให้แก่นักท่องเที่ยว เพราะปัจจุบันที่หาดสะกอม มีสินค้าที่เป็นของที่ระลึกจัดจำหน่ายน้อยมาก จึงควรมีการค้นหารูปแบบของที่ระลึกที่เอกลักษณ์ของจังหวัดแล้วนำไปส่งเสริมให้ชาวบ้านผลิต อาจจะเป็นการประยุกต์ระหว่างศิลปะท้องถิ่นกับศิลปะแนวใหม่ และทำการพัฒนาคุณภาพให้ต่อเนื่องสม่ำเสมอ น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างงานอาชีพ ให้แก่ประชาชนในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอม ภาครัฐ หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องและภาคเอกชนควรร่วมกันพิจารณาหาแนวทางเตรียมความพร้อมในการเพิ่มประสิทธิภาพของประชาชนที่ต้องการเข้าสู่งานบริการ เช่น ทำการอบรมหรือฝึกฝนความชำนาญให้กับคนในท้องถิ่น ตั้งแต่การฝึกทักษะด้วยการจัดหลักสูตรอบรมอาชีพ หรือความชำนาญบางสาขาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

3. นโยบายของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ผ่านมา นั้น แม้ว่าจะมีเป้าหมายสูงสุดอยู่ที่การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ในแง่ของการสร้างงาน การมีงานทำ และการกระจายรายได้ก็ตาม แต่วิธีที่ได้ดำเนินการไปนั้น ได้มุ่งสนองต่อนักลงทุนและผู้ประกอบการท่องเที่ยว และมุ่งต่อการลงทุนขยายแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น

ในการพัฒนาการท่องเที่ยว รัฐควรให้ความสำคัญแก่ประชาชนในท้องถิ่นผู้เป็นเจ้าของทรัพยากรการท่องเที่ยว อาทิ ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณีต่างๆ ที่คนในชุมชนสร้างขึ้นมาด้วยจิตสำนึกที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งปัจจุบันได้นำมาเป็นกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวในเชิงวัฒนธรรมนั้น รัฐจะต้องเข้าใจและพยายามเชื่อมโยงประชาชนในท้องถิ่นให้เข้ามามีบทบาทในการร่วมพิจารณาตัดสินใจในการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชน ซึ่งลักษณะนี้ประชาชนในท้องถิ่นจะยังภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเองที่ได้รับการเชิดชูและนำเสนออย่างถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว และวัฒนธรรมของตนก็ยังเป็นส่วนหนึ่งที่จะได้รับการพัฒนา ฟันฟู อนุรักษ์ให้ดำรงสืบต่อไป

4. ทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรร่วมกันผลักดันให้เกิดการจัดตั้งกลุ่มบุคคล ชมรม หรือองค์กร ขึ้นมา เพื่อรณรงค์และติดตามปัญหาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนเองอย่างต่อเนื่อง แล้วนำเสนอต่อสาธารณชน ต่อส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และเอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนต่อพัฒนาการท่องเที่ยวด้านอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว

1. ควรจะมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างๆ ที่จะจัดบริเวณหาดสะกอมให้มากกว่านี้ เช่น การจัดกิจกรรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติบริเวณหาดสะกอมเป็นประจำทุกปี ในชื่อกิจกรรม “วันรักษ์เกาะขาม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล ให้ดำรงอยู่อย่างยั่งยืนและปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนในพื้นที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาสิ่งแวดล้อม และดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวหาดสะกอมมากขึ้น โดยมีกิจกรรมอนุรักษ์มากมาย เช่น ปล่อยพันธุ์สัตว์น้ำ ดำน้ำ ปลูกปะการัง ผูกทุ่นจอดเรือ ดำน้ำเก็บขยะแนวปะการังและ เก็บขยะบนเกาะ มีนิทรรศการเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจากหน่วยงานต่างๆ โดยหน่วยงานต่างๆ ที่จะทำการส่งเสริมการท่องเที่ยว ควรจัดสัมมนาระหว่างผู้รู้ในท้องถิ่น และผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดรูปแบบให้ชัดเจนมากกว่านี้

2. สร้างความตระหนัก โดยปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสนับสนุนและส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างถูกต้องและเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีแบบสอบถามแบบสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview) เพื่อเป็นการเสริมข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้ทราบปัญหาที่แท้จริงจากผู้นำท้องถิ่นและประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว และควรมีการนำเสนอข้อมูลเป็นเชิงพรรณนาให้มากกว่านี้ เพื่อที่จะนำผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยมาพัฒนาและให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแก่แหล่งท่องเที่ยว

ควรศึกษาจากกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวด้วย เช่น นักท่องเที่ยวจากหาดใหญ่ จากสงขลา หรือจาก 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

บรรณานุกรม

- กรกฎ ตราฐ. (2545). ความคิดเห็นของผู้ประกอบการตลาดริมน้ำในการส่งเสริมการท่องเที่ยว :
ศึกษารณีสตลาดริมน้ำวัดดอนหวาย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม. ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- กาญจนา ไชยชมภู และคณะ. (2546). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอุทยานนกน้ำบึงบอระเพ็ด
แบบยั่งยืน. รัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ
นครสวรรค์.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2526). “ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อประชาชนท้องถิ่น
จังหวัดภูเก็ต”. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม ภาคเหนือ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (2541). โครงการศึกษาเพื่อจัดทำ แผนปฏิบัติการเพื่อฟื้นฟู
ทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่ อนุรักษ์ (เชียงใหม่). เชียงใหม่: โครงการศึกษาวิจัยการ
จัดการมนุษย์และสิ่งแวดล้อมภาคเหนือ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จักรกริณี ปันศิริ. (2551). ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว
น้ำตกศิลาเพชร ขององค์การบริหารส่วนตำบลศิลาเพชร อำเภอปัว จังหวัดน่าน.
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2538). รายงานผลการวิจัยการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในมณฑลยูนนาน :
กรณีศึกษาแหล่งท่องเที่ยวในนครคุนหมิง เมืองฉุนาน และเมืองหลูซี.
สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ดารณี นิมประเสริฐ. (2546). ทักษะคิของนิสิตที่มีต่อการบริการห้องพักนิสิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ อำเภอองครักษ์ จังหวัดนครนายก.
สารนิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวิล ธาราโกชน์. (2532). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นำชัย ทนุผล. (2529). การพัฒนาชุมชน : หลักการและยุทธวิธี. เชียงใหม่ : ภาควิชาส่งเสริม
การเกษตรสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้.

- บุญลือ กษเสนีย์. (2532). **ความรู้และความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีการอนุรักษ์
ธรรมชาติสิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล : ศึกษาเฉพาะกรณีเกาะเสม็ด
จังหวัดระยอง**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สิ่งแวดล้อมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2542). **การวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**. เชียงใหม่ :
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประธานสิทธิ์ กระมล. (2550). **ทัศนคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศ ตำบลทรงคะนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ**. วิทยานิพนธ์
วท.ม. (การบริหารทรัพยากรป่าไม้). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2548). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ธุรกิจที่ไม่มีวันตายของประเทศไทย**.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ซี. พี. บุ๊ค สแตนดาร์ด.
- ปรีชา เปี่ยมพงสานต์. (2538). **สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา**. โครงการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คณะเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนมวรรณ อยู่ดี, ธัญญรัชต์ สัมพันธ์วงศ์, ศุภิยา เสนาชัยบาล, ทัดทรง จันทราภินันท์, เสาวคนธ์
จันทร์ป้อ, มนัชยา มรรคอนันต์โชติ, พยอม คีน้อย, ชรินทร์ แจ่มจิตต์, สุพจน์ หลี่จา และ
ชุกกลีน อุนวิจิตร. (2547). **โครงการวิจัยทางเลือกและรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิง
อนุรักษ์ในจังหวัดเชียงราย (ระยะที่ 1)**. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พลอยศรี โปราณานนท์. (2545). **เชียงใหม่กับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**.
เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พะยอม วงศ์สารศรี. (2544). **พฤติกรรมองค์กร**. กรุงเทพฯ : สุภา.
- พัทธา สายหู. (2546). **เอกสารประกอบการศึกษา เรื่อง ทัศนคติ/เจตคติ และค่านิยม**. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ภราเดช พษ์มิเชียร. (2539). **“พัฒนาการท่องเที่ยวในทิศทางที่ยั่งยืน” จุลสารการท่องเที่ยว
(เมษายน-มิถุนายน 2539)**.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2535). **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ราเมศร์ พรหมชาติ. (2545). **การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร :
กรณีศึกษา บ้านโป่ง ตำบลบ้านไร่ อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่**. การค้นคว้าแบบ
อิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2545). “ผ่านเมือง : ไปรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน” เส้นทางสีเขียว 9. (เมษายน - กรกฎาคม 2545).
- เริงชัย หมั่นชนะ. 2544. เอกสารคำสอนรายวิชาทฤษฎีและการปฏิบัติทางจิตวิทยาสังคม (อัดสำเนา). กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ลักขณา สรวิวัฒน์. (2544). จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร วิทษอุดม. (2547). พฤติกรรมองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : บริษัท ซีระฟิล์มและไทเท็กซ์ จำกัด.
- ศรัณย์ เลิศรัศม์มงคล. (2540). “การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน” จุลสารการท่องเที่ยว. (มกราคม - มีนาคม 2540).
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2527). ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยาทางสังคม. กรุงเทพฯ : อักษรพัฒนา.
- สร้อยตะกูด (ดิวยานนท์) อรรถมานะ. (2545). พฤติกรรมองค์กร : ทฤษฎีการประยุกต์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนันทา จันทวาร. (2545). “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดคูเดื่ออำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี”. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรัสวดี อาสาธรรม. (2542). โครงการวิจัยเพื่อพัฒนาความพร้อมของผู้ประกอบการกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศภาคเหนือตอนบน. กรุงเทพฯ : สำนักกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.).
- อดุลย์ สิทธิภู. (2547). ทศนคติของข้าราชการสำนักพระราชเลขานุการที่มีต่อแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาระบบราชการต่อองค์กรและการปฏิบัติงาน. สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อนรรักษ์ ปัญญาวัฒน์. (2540). เอกสารประกอบกระบวนการวิทยากรกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อม. เชียงใหม่ : ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เว็บไซต์

- การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2553 จาก <http://kanchanapisek.or.th/kp6/BOOK27/chapter3/t27-3-11.htm>
- หาดสะกอม. สืบค้นเมื่อ 27 พฤศจิกายน 2553 จาก <http://www.moohin.com/073/073h007.shtml>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

เรื่อง ทักษะจิตของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัยสำหรับการศึกษาในระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร ศึกษาระดับปริญญาโท คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อศึกษา ทักษะจิตของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

จึงขอความร่วมมือจากท่านให้ข้อมูลและความเห็นตามแบบสอบถามนี้ ผลการศึกษา ไม่มีผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด แต่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ในอนาคต จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามด้วยความป็นจริง และตามความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง หวังว่าคงจะได้รับความกรุณาจากท่านเป็นอย่างดีและ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ทักษะจิตของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมอย่างยั่งยืน

ก. ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว

ข. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

ค. ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวภาคตะกอมในประเด็นอื่นๆ

ขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

นายไกรยุทธ ไชยพรม

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร

ศึกษาระดับปริญญาโท คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

18 - 29 ปี 30 - 39 ปี
 40 - 49 ปี 50 - 59 ปี
 มากกว่า 60 ปี

3. สถานภาพสมรส

โสด แต่งงาน หย่าร้าง หม้าย

4. ระดับการศึกษา

ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า
 ระดับปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพ

เกษตรกรรม รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 ค้าขาย/ธุรกิจ พนักงานบริษัท
 นักเรียน/นักศึกษา นักการเมือง
 รับจ้าง อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ต่ำกว่า 3,000 บาท 3,000 - 5,000 บาท
 5,001 - 8,000 บาท มากกว่า 8,001 บาท

7. การเป็นสมาชิกกลุ่ม

กลุ่มอาชีพ
 กลุ่มอนุรักษ์
 อื่นๆ (โปรดระบุ).....
 ไม่เป็นสมาชิกกลุ่มใด

8. สถานภาพทางสังคม

กำนัน / ผู้ใหญ่บ้าน / ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ประธานกลุ่ม / องค์กร
 อาสาสมัครของชุมชน (อปพร. ชรบ. อสม. ฯลฯ) บุคคลทั่วไป
 อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 ทักษะคิดของประชาชนต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าเหมาะสม ตามความคิดเห็นของท่าน

ก. ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ท่านเห็นว่าสิ่งอำนวยความสะดวกบริเวณหาดสะกอม เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ไม่มีความเป็นระเบียบ และไม่สวยงาม					
2. ท่านเห็นว่าร้านอาหาร และสิ่งปลูกสร้างต่างๆ บริเวณแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม ควรมีความกลมกลืนกัน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และสะอาดมากกว่านี้					
3. ท่านเห็นว่าระบบสาธารณูปโภคบริเวณหาดสะกอม เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และการกำจัดขยะ ควรได้รับการปรับปรุง					
4. ท่านเห็นว่าควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มขึ้น เช่น ร้านอาหาร ห้องสุขา ที่จอดรถ โทรศัพท์สาธารณะ เป็นต้น					
5. ท่านเห็นว่าถนนทางเข้าหาดสะกอม ไม่มีความสะดวก และไม่ปลอดภัย					
6. ท่านเห็นว่าป้ายแสดงความหมาย เช่น ป้ายบอกทางเข้าหาด ฯลฯ มีความไม่ชัดเจน					

ข. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีแหล่งจำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในสถานที่ท่องเที่ยวหาดสะกอม					
2. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย หรือ อปพร. ดูแลนักท่องเที่ยว					
3. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดตั้งศูนย์ประสานงานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว					
4. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรมีการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนำมาจัดทำแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว					
5. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดให้มีคณะกรรมการดูแลกิจกรรมในแต่ละด้าน เช่น ด้านการบริหารจัดการ ด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ด้านประชาสัมพันธ์ เป็นต้น					
6. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรนำผู้นำชุมชน/ตัวแทนชุมชน ศึกษาสถานการณ์ท่องเที่ยวเพื่อนำมาพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม					
7. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรจัดฝึกอบรมผู้นำชุมชนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					

ข. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (ต่อ)

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
8. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรมีป้ายประชาสัมพันธ์บอกประวัติ ของแหล่งท่องเที่ยว หาดสะกอม เช่น หาดสะกอม เกาะขาม เจดีย์เขาลือ เป็นต้น					
9. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรประสานงาน กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของ จังหวัดเพื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวหาด สะกอม ให้เป็นที่รู้จักในระดับจังหวัด และ ประเทศ					
10. ท่านเห็นว่า อบต. ควรจัดให้มีการประชุมผู้นำ ชุมชน/ตัวแทนชุมชน เกี่ยวกับการดำเนินงานการ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และเปิด โอกาสให้ประชาชน ได้แสดงความคิดเห็นต่างๆ					
11. ท่านเห็นว่า อบต. ควรมีการประเมินผลและ รายงานผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการแหล่ง ท่องเที่ยวให้ประชาชนทราบ					

ค. ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ท่านเห็นว่าหาดสะกอมเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม สมควรที่จะอนุรักษ์ไว้					
2. ท่านเห็นว่าควรที่จะมีการรณรงค์ในการอนุรักษ์หาดสะกอมให้มีความเข้มข้นขึ้น					
3. ท่านเห็นว่าการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวของหาดสะกอม มิได้เป็นการขัดขวางความเจริญทางเศรษฐกิจ					
4. ท่านยินดีที่จะให้ความร่วมมือกับทุกฝ่ายในการอนุรักษ์ ทรัพยากรท่องเที่ยวของหาดสะกอม เช่น เกาะขาม เจดีย์เขาล้อม และสภาพแวดล้อมบนหาดสะกอม					
5. ท่านเห็นว่าประชากรในท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ทางทะเล การฟื้นฟูทะเล ปะการัง และชายหาด ของแหล่งท่องเที่ยวหาดสะกอม					
6. ท่านสนับสนุนให้บริเวณหาดสะกอม และ ทรัพยากรท่องเที่ยวอื่น เช่น เกาะขาม เป็นเขตอนุรักษ์และควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม เพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน					

ค. ด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยว (ต่อ)

คำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง
7. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรรณรงค์และ ปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทางทะเล					
8. ท่านเห็นว่าภาครัฐ ภาคเอกชน และหน่วยงาน ท้องถิ่นควรดำเนินการหรือให้การสนับสนุน กิจกรรมเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ					
9. ท่านเห็นว่าหน่วยงานท้องถิ่นควรเผยแพร่ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ					

ส่วนที่ ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยวหาดสะกอมในประเด็นอื่นๆ

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

ภาคผนวก ข

ข้อมูลทั่วไปของตำบลสะกอม

ข้อมูลสภาพทั่วไปและสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ของตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

1. สภาพทั่วไป

ลักษณะที่ตั้งอาณาเขต เนื้อที่

ตำบลสะกอม มีพื้นที่ประมาณ 122 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 76,250 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ทะเลอ่าวไทย
ทิศใต้	ติดต่อกับ	ตำบลสะพานไม้แก่น อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ตำบลเกาะสะบ้า อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ตำบลสะกอม อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา

ลักษณะภูมิประเทศ

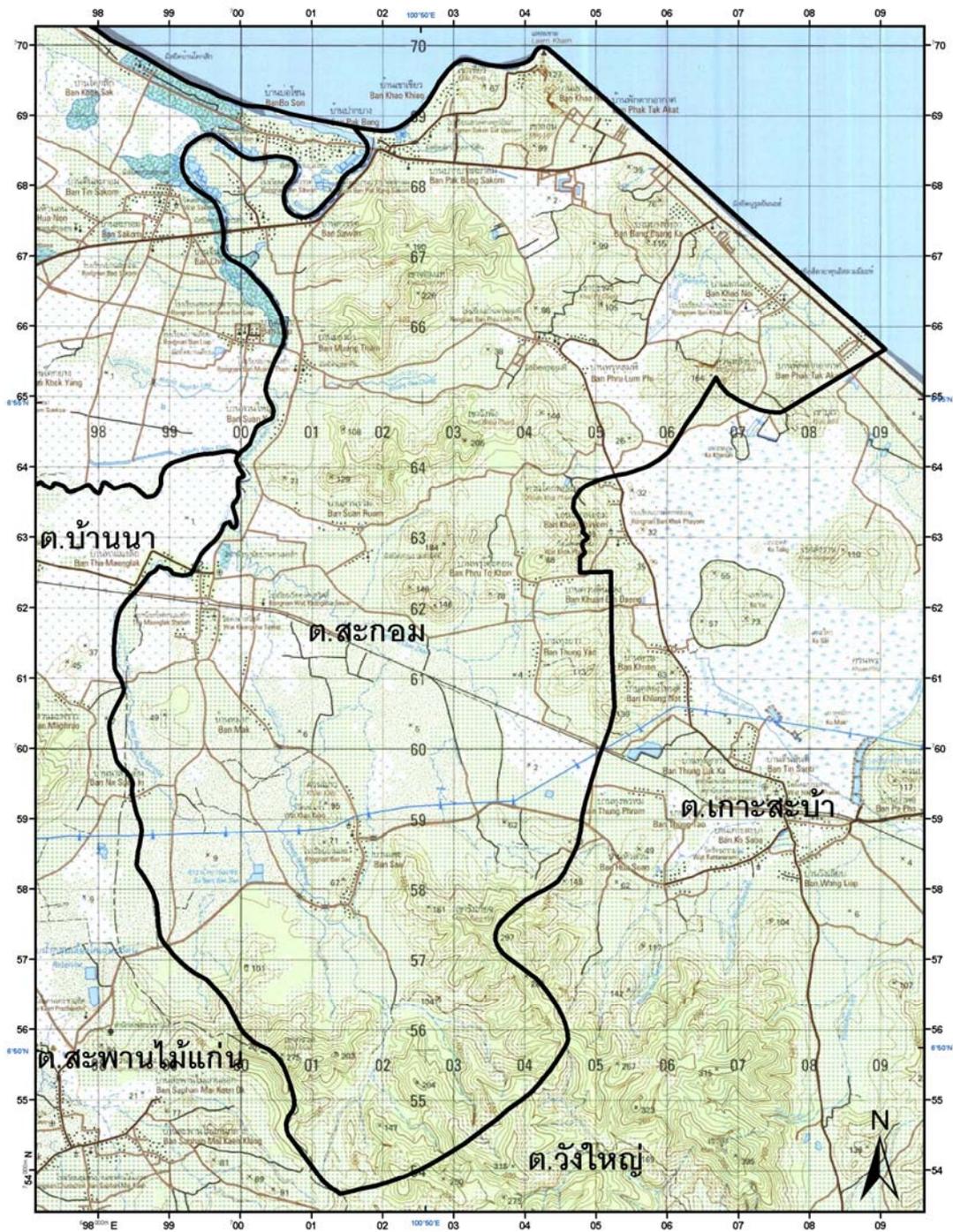
สภาพภูมิประเทศของตำบลสะกอมมีความหลากหลาย สภาพพื้นที่มีทั้งเป็นที่ราบลุ่มที่ราบเชิงเขา และมีพื้นที่ติดต่อกับทะเลอ่าวไทย ดินส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นดินลูกรังบริเวณภูเขา และดินปนทรายบริเวณชายทะเล

ลักษณะภูมิอากาศ

ตำบลสะกอม ตั้งอยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุมเมืองร้อน มีลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม ถึงกลางเดือนมกราคม และลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ เริ่มตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม ถึงกลางเดือนตุลาคม จากอิทธิพลของลมมรสุมดังกล่าวส่งผลให้ตำบลสะกอมมี 2 ฤดู คือ

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนกรกฎาคม

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนสิงหาคม ถึงเดือนมกราคม

แผนที่ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

0 3 6 1.2 กม.

สำนักงานทรัพยากรน้ำกลาง กรมทรัพยากรน้ำ

ภาพผนวก ข 1 ที่ตั้งตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

ลักษณะการปกครอง

แบ่งการปกครองออกเป็น 8 หมู่บ้าน แยกตามหมู่บ้าน ดังนี้

- 1) หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม
- 2) หมู่ที่ 2 บ้านสวรรค์
- 3) หมู่ที่ 3 บ้านม่วงถั่ว
- 4) หมู่ที่ 4 บ้านพรุหลุมพี
- 5) หมู่ที่ 5 บ้านท่าแมงลัก
- 6) หมู่ที่ 6 บ้านแซะ
- 7) หมู่ที่ 7 บ้านพรุโต๊ะคอน
- 8) หมู่ที่ 8 บ้านเขาน้อย

การปกครองท้องถิ่นในตำบล

-จำนวนองค์การบริหารส่วนตำบล 1 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม

ประชากร

ประชากรตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา มีจำนวนประชากรทั้งหมด 7,351 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 1,794 คน (ข้อมูลทะเบียนราษฎร์ อำเภอเทพา ณ กันยายน 2553)

ตารางภาคผนวก ข 1 จำนวนประชากรในตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวนประชากร (คน)		รวม	จำนวนครัวเรือน (ครัวเรือน)
		ชาย	หญิง		
1	บ้านปากบางสะกอม	983	938	1,921	515
2	บ้านสวรรค์	421	377	798	176
3	บ้านม่วงถั่ว	394	356	750	170
4	บ้านพรุหลุมพี	470	442	912	168
5	บ้านท่าแมงลัก	601	626	1,227	356
6	บ้านแซะ	406	404	810	211
7	บ้านพรุโต๊ะคอน	153	154	307	77
8	บ้านเขาน้อย	315	311	626	121
รวม		3,743	3,608	7,351	1,794

2. สภาพทางเศรษฐกิจ

ลักษณะอาชีพของประชากร

ประชากรในเขตตำบลสะกอมส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และพาณิชย์กรรม รายได้เฉลี่ยของประชากรในเขตตำบลสะกอม ประมาณ 30,500 บาท/ปี/คน

2.1 การเกษตร

1. **ยางพารา** มีพื้นที่ปลูกยางประมาณ 30,614 ไร่ เกษตรกรส่วนใหญ่จะขายน้ำยางสด สภาพดินไม่เหมาะสำหรับการปลูกยางพารา จึงทำให้ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่น้อย คืออยู่ที่ประมาณ 200 – 350 กิโลกรัม / ไร่ / ปี

2. **แตงโม** มีพื้นที่ปลูกประมาณ 1,000 ไร่ นิยมปลูกกันมากบริเวณ หมู่ที่ 1, หมู่ที่ 4 และหมู่ที่ 8 เนื่องจากสภาพพื้นดินเป็นดินร่วนปนทราย เกษตรกรผู้ปลูกแตงโมนิยมปลูกในเดือนพฤศจิกายน – มีนาคม โดยพันธุ์ที่นิยมปลูกนั้น ได้แก่ พันธุ์สุนารี กินรี โกเมน จินตรา ตอปีโค เป็นต้น ระยะเวลาในการปลูก 70 วัน

□ **มะพร้าว** มีพื้นที่ปลูกประมาณ 610 ไร่ ผลผลิตเฉลี่ย 800 – 900 ผล/ไร่/ปี ผลผลิตน้อยเนื่องจากเป็นพื้นที่ชายทะเล ดินมีความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มะพร้าวที่ปลูกเป็นมะพร้าวพันธุ์พื้นเมือง

4. **พืชผัก** มีพื้นที่ปลูกประมาณ 164 ไร่ พืชผักที่นิยมปลูก ได้แก่ ถั่วฝักยาว แตงกวา พริกชี้หนู มะเขือ ข้าวโพดหวาน เนื่องจากพืชดังกล่าวปลูกง่าย ให้ผลตอบ แทนต่อไร่สูง ระยะเวลาการปลูกน้อย และไม่มีปัญหาเรื่องตลาดรองรับผลผลิต

5. **ไม้ผลอื่นๆ** เกษตรกรส่วนใหญ่จะปลูกไม้ผลบริเวณพื้นที่ว่างหลังบ้าน เช่น ทุเรียน ลองกอง ขนุน สะตอ เป็นต้น การปลูกลักษณะสวนใหญ่ๆ ยังมีน้อย ผลผลิตยังไม่มีคุณภาพ การดูแลรักษายังไม่ถูกวิธี

2.2 การประมง

การประกอบอาชีพประมงทะเล ตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา มีพื้นที่ทิศเหนือติดทะเลอ่าวไทย โดยหมู่บ้านที่ประกอบอาชีพประมงทะเล ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม , หมู่ที่ 2 บ้านสวรรค์ และหมู่ที่ 8 บ้านเขาน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการประมงพื้นบ้าน

2. □ การปศุสัตว์

ลักษณะการเลี้ยงสัตว์ของเกษตรกรในตำบลสะกอม ส่วนใหญ่จะเลี้ยงสัตว์เป็นรายได้เสริม การเลี้ยงเป็นกิจการใหญ่น้อย สัตว์ที่นิยมเลี้ยงส่วนมาก ได้แก่ โคพื้นเมือง ไก่ เป็ด สุกร และแพะ โดยใช้พื้นที่สาธารณะเป็นแหล่งอาหารสัตว์โดยอาศัยหญ้าจากแหล่งธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังมีการนำแพะจากนอกพื้นที่มาขุน และชำแหละขายเป็นอาชีพ ได้แก่ สุพรรณฟาร์ม

แพะ เชิดศักดิ์ฟาร์มแพะ ในพื้นที่ หมู่ที่ 1 และการเลี้ยงไก่เนื้อ ซึ่งสนับสนุนโดยบริษัทซีพี ในพื้นที่ หมู่ที่ 3 และหมู่ที่ 5 เป็นต้น

2.4 กลุ่มอาชีพ

1. สหกรณ์กองทุนสวนยาง จำนวน 2 กลุ่ม (หมู่ที่ 3 และ 5)
2. กลุ่มผลิตยางแผ่นชั้นดี จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 6)
3. กลุ่มรับซื้อน้ำยางสด จำนวน 2 กลุ่ม (หมู่ที่ 5 และ 8)
4. กลุ่มสตรีระดับหมู่บ้าน จำนวน 8 กลุ่ม (ทุกหมู่บ้าน)
5. กลุ่มปลูกแตงโม จำนวน 3 กลุ่ม (หมู่ที่ 1, 4 และ 8)
6. กลุ่มประมงพื้นบ้าน จำนวน 3 กลุ่ม (หมู่ที่ 1, 2 และ 8)
7. กลุ่มเลี้ยงโคพื้นเมือง จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 3)
8. ศูนย์สาธิตการตลาด จำนวน 7 กลุ่ม (หมู่ที่ 1, 2, 3 (2 กลุ่ม), 5 (2 กลุ่ม) และ 6)
9. กลุ่มผลิตและจำหน่ายกะปิ จำนวน 2 กลุ่ม (หมู่ที่ 1 และ 2)
10. กลุ่มผลิตปลาแห้งแดดเดียว จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 1)
11. กลุ่มหน่อไม้บรรจุปี๊บ จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 5)
12. กลุ่มผลิตปุ๋ยชีวภาพ จำนวน 2 กลุ่ม (หมู่ที่ 3 และ 6)
13. กองทุนปุ๋ย จำนวน 2 กลุ่ม (หมู่ที่ 3 และ 6)
14. กลุ่มเลี้ยงผึ้ง จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 1)
15. กลุ่มผลิตเกลือกระจุย จำนวน 1 กลุ่ม (หมู่ที่ 4)

หน่วยธุรกิจการพาณิชย์และการบริการ

1. ลีลารีสอร์ท ตั้งอยู่ หมู่ที่ 1 ตำบลสะกอม บริการห้องพัก อาหาร/เครื่องดื่ม การประชุม/สัมมนา ตกปลา
2. คลับแปซิฟิก ตั้งอยู่ บริเวณทางเข้าหาดเขาล้อน หมู่ที่ 1 ตำบลสะกอม บริการอาหาร เครื่องดื่ม ที่พัก ประชุม/สัมมนา
3. สะกอมเบย์ริสอร์ท ตั้งอยู่บริเวณหาดเขาล้อน หมู่ที่ 1 ตำบลสะกอม บริการที่พัก อาหาร เครื่องดื่ม
4. สะกอมคาบาน่า ตั้งอยู่ หมู่ที่ 8 ตำบลสะกอม บริการห้องพัก อาหาร/เครื่องดื่ม การประชุม/สัมมนา
5. ปิมน้ำมัน ปตท.

□สภาพทางสังคม

การศึกษา

สถานศึกษา

- โรงเรียน จำนวน 7 โรงเรียน

1. โรงเรียนบ้านปากบางสะกอม หมู่ที่ 1
 - สอนระดับประถมศึกษา ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 3 (ขยายโอกาส)
2. โรงเรียนบ้านสวรรค์ หมู่ที่ 2
 - สอนระดับประถมศึกษา
3. โรงเรียนบ้านม่วงถ้ำ หมู่ที่ 3
 - สอนระดับประถมศึกษา
4. โรงเรียนบ้านพรุหลุมพี หมู่ที่ 4
 - สอนระดับประถมศึกษา
5. โรงเรียนวัดคงคาสวัสดิ์ หมู่ที่ 5
 - สอนระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ขยายโอกาส)
6. โรงเรียนบ้านแซะ หมู่ที่ 6
 - สอนระดับประถมศึกษา
7. โรงเรียนบ้านเขาน้อย หมู่ที่ 8
 - สอนระดับประถมศึกษา

- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 2 ศูนย์

1. ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านพรุหลุมพี หมู่ที่ 4 (รับถ่ายโอนจากกรมการพัฒนาชุมชน)
2. ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์วัดคงคาสวัสดิ์ หมู่ที่ 5 (รับถ่ายโอนจากกรมการศาสนา)

(ปี 2554 องค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม จะจัดตั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 1 ศูนย์ คือ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านปากบางสะกอม หมู่ที่ 1)

สถาบันและองค์กรศาสนา

- วัด จำนวน 2 วัด
- มัสยิด จำนวน 6 มัสยิด
- บาลาย (สถานที่ปฏิบัติศาสนกิจของมุสลิม คล้ายมัสยิด แต่มีได้จดทะเบียน) จำนวน

4 แห่ง

สาธารณสุข

- โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จำนวน 1 แห่ง
- สถานีอนามัยประจำตำบล จำนวน 1 แห่ง

4. โครงสร้างพื้นฐาน

1. การคมนาคมขนส่ง

1.1 ทางรถยนต์

- 1) ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 43 ผ่านในหมู่ที่ 2 บ้านสวรรค์, หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม และหมู่ที่ 8 บ้านเขาน้อย ระยะทางประมาณ 10.6 กิโลเมตร
- 2) ถนนลาดยาง จำนวน 12 สาย ระยะทาง 26.425 กิโลเมตร
- 3) ถนนคอนกรีต จำนวน 23 สาย ระยะทาง 4.498 กิโลเมตร
- 4) ถนนลูกรัง จำนวน 31 สาย ระยะทาง 41.084 กิโลเมตร

1.2 ทางรถไฟ

ตำบลสะกอม มีสถานีรถไฟ จำนวน 1 สถานี คือ สถานีรถไฟท่าแมงลัก หมู่ที่ 5 ตำบลสะกอม อำเภอกงเทพา จังหวัดสงขลา

1.□ทางน้ำ

ตำบลสะกอมไม่มี ท่าเทียบเรือน้ำลึก แต่สามารถใช้เรือยนต์แล่นระหว่างพื้นที่ อำเภอกงเทพาไปยังอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา และจังหวัดปัตตานีได้อย่างสะดวก

2. การชลประทาน

ประชาชนในตำบลสะกอม ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม หน่วยงานต่างๆ จึงได้ดำเนินการเพื่อจัดหาน้ำให้แก่เกษตรกร เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพและเพื่อการอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะหน้าแล้ง ซึ่งเกษตรกรจะประสบปัญหาขาดแคลนน้ำ แหล่งน้ำในตำบลสะกอม ประกอบด้วย

- 1) คลอง จำนวน 13 สาย ได้แก่ คลองสะกอม, คลองเจ้าจัน, คลองอ่าวไม้ไผ่, คลองบางพังกา, คลองบางป่อ, คลองวังยาง, คลองบ้านหมาก, คลองหลาหัวควาย, คลองท่าช้าง, คลองกลางบ้าน, คลองนาสวนอิน, คลองควนดินแดง และคลองราสอ
- 2) อ่างเก็บน้ำ จำนวน 1 อ่าง ได้แก่ อ่างเก็บน้ำบ้านหมาก หมู่ที่ 5 ตำบลสะกอม
- 3) คลองชลประทานบ้านสวนรวม (คลองไส้ไก่) หมู่ที่ 3 ตำบลสะกอม
- 4) สระเก็บน้ำ จำนวน 6 สระ ได้แก่ สระเก็บน้ำโรงเรียนวัดคงคาสวัสดิ์, สระเก็บน้ำหนองปลาจูด, สระเก็บน้ำบ้านพรุหลุมพี, สระเก็บน้ำบ้านแซะ, สระเก็บน้ำวัดเขาแก้ว และสระเก็บน้ำบ้านพรุโต๊ะคอน

□ การไฟฟ้า

จำนวนครัวเรือนในตำบลสะกอมมีทั้งสิ้น 1,794 ครัวเรือน จำนวนครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้ 1,784 ครัวเรือน ครัวเรือนที่ไม่มีไฟฟ้าใช้ 10 ครัวเรือน (ก่อสร้างบ้านใหม่) และจำนวนไฟฟ้าสาธารณะ 249 จุด โดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคแบ่งพื้นที่รับผิดชอบ

4. การประปา

จำนวนครัวเรือนที่มีน้ำประปาใช้ 1,302 ครัวเรือน ครัวเรือนที่ไม่มีน้ำประปาใช้ 492 ครัวเรือน โดยมีคณะกรรมการผู้ใช้น้ำแต่ละหมู่บ้านดูแลกิจการประปาในพื้นที่

5. การสื่อสารไปรษณีย์

มีที่ทำการไปรษณีย์อนุญาตเอกชน 1 แห่ง (หมู่ที่ 1) การใช้บริการไปรษณีย์ส่วนใหญ่จะใช้บริการ ณ ที่ทำการไปรษณีย์อำเภอจะนะ

6. โทรศัพท์

- โทรศัพท์สาธารณะ 3 แห่ง
- ชุมสายโทรศัพท์เคลื่อนที่ 5 แห่ง
- เครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ให้บริการในพื้นที่ ได้แก่ AIS ,DTAC ,TRUEMOVE

5. การท่องเที่ยว

1. หาดสะกอม ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม ทอดยาวถึง หมู่ที่ 8 บ้านเขาน้อย เดิมเรียกตามภาษาท้องถิ่นว่า “อ่าวโหล๊ะม่วง” แต่ชาวบ้านในระแวกนี้เรียกติดปากกันว่า “หาดปากบาง” ต่อมาภายหลังได้เรียกอย่างเป็นทางการว่า “หาดสะกอม”

2. เกาะขาม ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม ห่างจากชายหาดสะกอม (เขาล้อน) 3.5 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 14 ไร่ มีความหลากหลายของธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรอบเกาะขามมีปะการังน้ำตื้น และปลาหายากหลากหลายชนิด เช่น ปลาการ์ตูน ปลาผีเสื้อปากยาว ปลาเงียวพระอินทร์ ปลาโลมา เป็นต้น

3. เจดีย์เขาล้อน ตั้งอยู่หมู่ที่ 1 บ้านปากบางสะกอม บริเวณหาดเขาล้อน ไม่ปรากฏหลักฐานหรือประวัติของเจดีย์

ภาคผนวก ค
การวิเคราะห์ทางสถิติ

ตารางภาคผนวก ค 1 แสดงค่ามัธยฐานในข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

Statistics for Scale	Mean	Variance	Std Dev	Variables
	113.6667	61.4023	7.8360	26

ตารางภาคผนวก ค 2 แสดงค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค

Question	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item Total Correlate	Alpha If Item Deleted
Q1ก	109.3667	57.8954	.3475	.8479
Q2ก	109.3000	59.1138	.1604	.8547
Q3ก	109.2667	58.6851	.2188	.8523
Q4ก	109.3000	56.2862	.5135	.8428
Q5ก	109.4333	59.4954	.1096	.8574
Q6ก	109.2667	58.8230	.2618	.8503
Q1ข	109.3333	57.4713	.3875	.8467
Q2ข	109.2333	55.5644	.5835	.8405
Q3ข	109.4000	56.1793	.4217	.8455
Q4ข	109.3667	57.3437	.4656	.8448
Q5ข	109.3333	57.4023	.3558	.8477
Q6ข	109.2000	56.5793	.4680	.8441
Q7ข	109.2333	56.3920	.4912	.8434
Q8ข	109.0667	57.2368	.4019	.8462
Q9ข	109.4000	54.4552	.6925	.8367
Q10ข	109.4333	56.6678	.4181	.8457
Q11ข	109.3667	57.4816	.3946	.8465

ตารางภาคผนวก ค 2 แสดงค่าความเชื่อมั่น สัมประสิทธิ์แอลฟา ของกรอนบาท (ต่อ)

Question	Scale Mean If Item Deleted	Scale Variance If Item Deleted	Corrected Item Total Correlate	Alpha If Item Deleted
Q1ก	109.1333	57.5678	.3604	.8475
Q2ก	109.2000	58.8552	.2230	.8518
Q3ก	109.4000	57.5586	.3208	.8490
Q4ก	109.4667	58.2575	.2666	.8507
Q5ก	109.2667	54.6851	.5784	.8398
Q6ก	109.1667	56.4885	.4772	.8438
Q7ก	109.2667	56.8920	.3650	.8476
Q8ก	109.2000	56.1655	.4672	.8440
Q9ก	109.2667	55.2368	.5694	.8405

Reliability Coefficient

N of Cases = 30.0

N of Items = 26

Alpha = .8516

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นายไกรยุทธ ไชยพรม	
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5210521504	
วุฒิการศึกษา	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
วิทยาศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต	พ.ศ. 2550
ตำแหน่ง	หัวหน้าส่วนโยธา (นักบริหารงานช่าง 7)	
สถานที่ปฏิบัติงาน	องค์การบริหารส่วนตำบลสะกอม อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา	